

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

Thanjavur Sarasvati Mahal - Series No. 379

|| ஸ்ரீ : ||

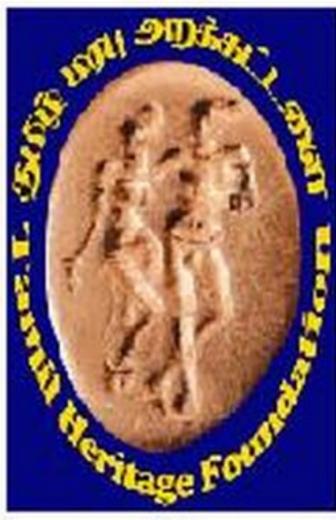
SRIMADVIKHANASOTPATTICARITRAM
ஸ்ரீமத்விகனஸோத்பத்தி சரித்ரம்

THANJAVUR MAHARAJA SERFOJI'S
SARASVATI MAHAL LIBRARY, THANJAVUR.

1997

Price Rs.11.00

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series
an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts
visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	: SRIMADVIKHANASOTPATTICARITRAM
Editor	: S. Sudarsanan
Publisher	: Director Sarasvati Mahal Library
Publication No.	: 379
Language	: Sanskrit
Edition	: I Edition
Date of Publication	: October 1997
Paper Used	: 13.7 Kg. Seshasayee
Size of the Book	: 21 x 14
Printing type used	: 10 Point
Number of Pages	: 75
No. of Copies	: 500
Price	: 11.00
Printer	: Topline Off-Set Press, Thanjavur.
Binding	: Card Board.
Subject	: History (Based on Sastras)

“வெளியீட்டாளர் முகவுரை”

இந்தியத்திருநாட்டின் ஆன்மீக நெறிமுறைகளை ஆன்றோர்கள் வகுத்துள்ளனர். இவற்றில் இந்துமதம் பல்வேறு பிரிவுகளைக் கொண்டு ஒழுகுவதாகும். இது வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காண்பதற்கும். இதனை அறுவகை நெறிகளாகக் கொண்டு ஒழுகினர். இவற்றைச் சைவம், வைணவம், சாக்தம், கௌடமம், காணாபத்யம், ஸௌரம் என வகுத்தனர்.

வைணவம் என்பது திருமாலை முதன்மையாகக் கொண்டு வழிபடுவதாகும். இதில் இரண்டு பிரிவுகளுண்டு அவை ஸ்ரீவைகானஸம், ஸ்ரீபஞ்சராதாம் என அழைக்கப்படுகின்றது. இதில் “ஸ்ரீவைகானஸ ஆகமமே காலத்தால் முந்திய பழஞ்சிறப்புடையது” என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கொள்கை. ஸ்ரீவைகானஸ ஆகமநெறிமுறைப்படி வழிபாடு செய்யப்பெற்று வரும் புகழ்பெற்ற ஆலயங்கள் தமிழகத்தில் அதிகம். இந்த ஆகமத்தை நெறிப்படுத்தியவர் “விகனஸர்” என்ற பெரியார். இவருடைய வரலாற்றை ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் தாங்கிய ஒலைச்சுவடியிலிருந்து இந்நூல் தற்போது அச்சில் வெளிவருகிறது.

அரிய செய்திகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழும் தஞ்சாவூர் மாமன்னர் சரபோஜியின் சரசுவதி மகால் நூலகத்திலிருந்து வெளிவரும் இந்நூலைப் பதிப்பித்தவர் நூலக வடமொழிப் பண்டிதர் திரு. எஸ். சுதர்சனன் அவர்கள். இந்நூலில் விகனஸரைப் பற்றியும், அவர்மீது இயற்றப்பட்ட பதிற்றுப் பத்தந்தாதியும் மற்றும் இம்மரபைத் தழுவினவர்கள் பற்றிய செய்திகளும் தமிழில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அனைவரும் படித்துப் பயனடையத்தக்கதாகும். இந்நூலினைச் செம்மையுறப் பதிப்பித்துள்ள வடமொழிப்பண்டிதர் திரு.எஸ்.சுதர்சனன் அவர்களைப் பாராட்டி மகிழ்கிறேன்.

இந்நூல் நல்லமுறையில் வெளிவர ஆவன செய்துள்ள சரசுவதிமகால் நூலக நிருவாக அலுவலர் திரு. ப. சுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும், நூலக வெளியீட்டு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் திரு.அ.பஞ்சநாதன் அவர்களுக்கும் இதனைச் செம்மையாக அச்சிட்டுத்தந்த தஞ்சாவூர் டாப்லைன் ஆஃப் செட் அச்சகத்தாருக்கும் எனது உளங்கனிந்த பாராட்டுகளைத் தெரிவித்து மகிழ்கிறேன்.

“ஸ்ரீமத்விக்காண்டியா தபத்திசரிதம்” என்னும் இச்சரித்திரநூல் சாஸ்திரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆய்வுசெய்யும் மாணவர்களுக்கும், திருமால் வழிபாட்டில் ஸ்ரீவைகானஸை என்ற பிரிவின்பால் சடுபாடுடையவர்களுக்கும் பெரிதும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்பது திண்ணம்.

தஞ்சாவூர்
31.10.97

து. நா. இராமநாதன் இ.ஆ.ப.
மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

ஸ்ரீ:

முகவரை

“அகண்ட மண்டலாகாரம் வ்யாப்தம் யேன சராசரம்/
தத்பதம் தர்சிதம் யேன தஸ்மை ஸ்ரீ குாவே நம: ||”

வேதம் என்பது அனாதியானது. இந்த அனாதியான வேதமானது பிற்காலத்தில் வ்யாஸரால் நான்காகப் பிரிக்கப்பெற்றது. அந்த வேதங்களை கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்னும் இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பகுப்பர் சான்றோர். (அதாவது வேதத்தின் முற்பகுதி கர்மகாண்டம் அதன் இறுதிப் பகுதி ஞானகாண்டம் அல்லது “வேதாந்தம்” என்பதாகக் கூறுவர்). கர்ம காண்டத்தில்தான் யாகங்களை எப்படி செய்வது? அதற்கு வேண்டிய தாவயங்கள் (சாமான்கள்) என்ன? என்பது பற்றிய விஷயங்கள் அனைத்தும் பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு செய்யப்படும் யாகங்களும் ஒருவித அர்ச்சகையில் அடங்கும் அவ்வித அர்ச்சகையில் ஒன்று அமூர்த்தார்ச்சனம். இவை யாகங்களின் மூலம் செய்யும் அர்ச்சனையில் அடங்கும். மற்றொன்று ஸமூர்த்தார்ச்சனம்.

ஸமூர்த்தார்ச்சனம் (விக்ரஹவழிபாடு)

“அர்ச்சாவதார ரூபேணலோகேஸ்மிந் சதுரானன /
அவதாரம் கரிஷ்யாமி ஹரியா லக்ஷ்மயா ஸமந்வித: ||”

என்ற ஸ்லோகத்தின்படி உலகிலுள்ள மக்கள் அனைவரையும் உய்விக்க எண்ணி பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் கருணையுடன் பூலோகத்தில் அர்ச்சாவதாரம் (சிலைவடிவாக) செய்ய ஸங்கல்ப்பிக்கிறார். அது சமயம் அங்கு இருந்து ரிஷிகளைப் பார்த்து தமது திருவாராதனை கைங்கர்யத்தை ஏற்குமாறு கூறுகிறார். சரியான உத்தரம் கிட்டப்பெறாததால் தானே விகனஸரை ஸ்ருஷ்டித்து அவருக்கு அனைத்து உபதேசங்களையும் செய்விக்கிறார். இவ்வாறு இந்த ஸ்ரீவைகானஸ ஆகமமானது பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமிருந்து ஸாக்ஷாதாக உபதேசித்துப் பெறப்பெற்றது.

இந்த ஸ்ரீவைகானஸ ஆகமத்தின் வளர்ச்சி

பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்விகனஸரை ஸ்ருஷ்டித்து உபேதச ரூபமாக அனுக்ரஹித்தார் - போல - விகனஸரானவர் ப்ருகு, அத்ரி, வஸிஷ்டர், மரீசி, காச்யபர், ஜமதக்னி, பரத்வாஜர், விச்வாமித்ரர், கௌதமர் போன்ற ரிஷிகளை ஸ்ருஷ்டித்து அனைவருக்கும் தான் பெற்ற மந்த்ரங்கள் அனைத்தையும் (1 1/2 கோடி க்ரந்த ஸங்க்யையையும்) உபதேசித்தார். உபதேசமாகப்பெறப்பெற்ற

இந்த மந்திரங்களுக்கு ஸ்ரீவைகானஸ்சாகா என்று பெயர். விகனஸர் உபதேசமாகப் பெறப்பெற்ற சாகைக்கு "ஏகாயனீசாகா" என்று பெயர். இரண்டும் ஒன்றே என்பது ஸ்ரீவைகானஸ குல ஸ்வாமிகள் அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாகும். அப்படிப்பட்ட இந்த ஸ்ரீவைகானஸ சாகை மிகவும் (அதிகமானது) விஸ்தாரமானது என்பதாகவும் மனுஷ்ய ஆயன் மிகவும் (குறைவானது) ஸங்குசிதமானது என்பதாகவும் அறிந்த பருகு அதிர், காச்யபர், மர்சி ஆகிய நால்வரும் இந்த 1 1/2 கோடி க்ரந்த ஸங்க்யையைச் சுருக்கி நான்கு லக்ஷமாகக் கூறினார்கள். இவ்வாறு விகனஸர் சார்யனிடமிருந்து இந்த ஸ்ரீவைகானஸ ஆகமமானது ஸ்ரீவைகானஸர்களுக்கு கிடைக்கப்பெற்றது.

ஸ்ரீ வைகானஸம் என்னும் இந்த ஆகமமானது பல சிறப்பம்சங்களை உடையது (1) மிகப்பழமையானது (2) வேதத்தைப் பரதானமாகக் கொண்டு விளங்குவது (3) பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடமிருந்து நேராக ஸ்ரீமத்விகனஸர் சார்யனுக்கு அனுக்ரஹிக்கப்பெற்றது (4) அன்ய ஸூத்ர அனபேமிதமானது (ஸ்வதந்த்ரமானது) போன்ற பல சொல்ல இயலும் இந்த ஆகமத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் ஸ்ரீவைகானஸர்கள் என அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீவைகானஸர்களின் பெருமை

பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் வழித்தோன்றலான ஸ்ரீமத்விகனஸர் சார்யனின் வழிவந்தவர்கள் என்ற பெருமை ஸ்ரீவைகானஸர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். இந்த பெருமை மற்ற ஸூத்ரானுஷ்டாதாக்களுக்கு கிடையாது. இவர்கள் பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் அர்ச்சா கைங்கர்யத்திற்காகவே ஏற்படுத்தப் பெற்றவர்கள். இன்றளவும் பல ஸ்ரீவைகானஸ குல ஸ்வாமிகளை இந்நிலையில் காணமுடிகின்றது. இந்த ஸ்ரீவைகானஸர்களைப் பற்றி புராண, ஆகம, ஸாஹித்யங்கள் தம்மிடையே ஆங்காங்கு தனது கருத்துக்களை தெரிவித்துள்ளன.

"வேதானாம் வ்யஸனாதர்வாக் ப்ராக்ரூபம் மிலிதந்து யத் /
தாந்து வைகான ம் சாகாம் இதி ப்ரம்ம விதோவிது: ||"

வ்யாஸரால் தான் வேதம் நான்காகப் பகுக்கப்பெற்றது. அதற்கு முன்பு வேதம் அனைத்தும் (அதாவது இப்பொழுது நம்மால் சொல்லப் பெற்றுவரும் நான்கு வேதங்களும் முன்பு ஒன்றாகச் சொல்லப்பெற்றிருந்தது. அது வைகானஸசாகை தான் என்பதாக மேற்சொன்ன ஸ்லோகத்தின் கருத்து தெரிவிக்கிறது.

மேலும் "ச்ருதீனாமாதி பூதாது ச்ருதிரேகாயனீ மதா" என்று ப்ரம்ம வைவர்த்த புராணமும்; "ஹிதாய ஸர்வபூதானாம் வேத பேதான் கரோதிஸ:!" ஏக ஆ த்யஜஜிர் வேதன்தம் சதுர்தாஹ்யகல்பயத்!!" என்பதாக விஷ்ணு புராணமும் ச்ருதிகளால் மேற்சொன்ன கருத்திற்கான முக்கியத்துவம் வலுப்பெறுகிறது.

வாஹுபுராமானது "அரசமயம், காராமபக, துள விகனஸர்" ஆகிய நான்கில் எனக்கு மிகவும் பரியமானது "விகனஸர்" என்று பகவான் கூறியதாகத் தெரிவிக்கிறது. எனக்கு பூஜை செய்பவர்களும், ப்ரம்மவித்துக்களுமான வைகானஸர்களுக்கு அதிக ஸ்தகாரத்தையும், தூனங்களையும் செய்யுங்கள் என பகவான் கூறியதாக நாரத புராணம் கூறுகிறது.

கௌஷீதக கோத்ரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மூன்று க்ராமங்களை அமைத்து அவைகளை மஹாத்மாக்களான ஸ்ரீவைகானஸர்களுக்கு அளித்தார்கள் என காருடபுராணம் எடுத்துரைக்கின்றது. கூர்மபுராணம் என்னைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டும், எப்பொழுதும் என்னிடமே மனதை லயித்தவர்களாகவும், என் ஒருவனையே சரணாகதியாகவும் இருப்பவர்கள் வைகானஸர்கள், என் ஒருவனையே சரணாகதியாக உடையவர்கள் என்பதால் இவர்கள் "ச்ரேஷ்டர்கள்" என்று கூறுகிறது. வைகானஸர்கள், பசுக்கூட்டம், பில்வம், பலாசம் ஆகியவை எங்கு இருக்கிறதோ அங்கு பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணன் இருக்கிறார் என்று புராணாந்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. வைதிகர்களில் ப்ரம்ம நிஷ்டத்தை ஆசரிப்பவர்களான ஸ்ரீவைகானஸ ப்ரம்மணர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பாபங்கள் அனைத்தும் தொலைகின்றன (அழிகின்றன) என்று வருத்த யாக்குவல்க்ய ஸ்ம்ருதியானது பேசுகின்றது.

அதேபோல ஹாரிதஸ்ம்ருதியானது வைகானஸர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் ச்ரேஷ்டர்கள்; அவர்கள் (தேஹாந்தத்தில்) உயர்ந்ததான விஷ்ணுலோகத்தையே அடைகிறார்கள் என்பதாகக் கூறுகின்றது. பாஞ்சராத்ர பௌஷ்கரஸம்ஹிதையில் வைகானஸர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் விஷ்ணு பக்தர்கள், ஏகாந்திகள், நல்லவர்கள் பலனை விரும்பாது பெருமானுக்கு (கடமையைக்) கைங்கர்யத்தைச் செய்பவர்கள்" - எனவே தேஹாந்தத்தில் விஷ்ணுவுடன் இரண்டறக் கலக்கின்றனர்" என்று சொல்லப் பெற்றுள்ளமை போற்றத்தக்கதாகும்.

வைஷ்ணவர்களில் ஏகாயனீய சாகையை அத்யயனம் செய்பவர்கள் தான் முதன்மையானவர்கள் என்பதாக பாரமேச்வர ஸம்ஹிதையில் பதிமுன்றாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பெற்றுள்ளது. வரஸிஷ்ட ராமாயணத்தில் பட்டாபிஷேகம் - செய்வித்ததால் சந்தோஷமடைந்த தர்மாத்மாவான ராமன் தனது பந்து ஜனங்களோடு வைகானஸ முனிகளை பூஜித்தார் என்பதாக சொல்லப்பெற்றுள்ளது. மேலும் பல ஆதாரங்கள் க்ரந்தாந்தரங்களில் காணக்கிடைக்கின்றது. நூலின் நிலைகந்தி அவற்றை நிறுத்திக்கொண்டு; இவ்வரிய ஆகமத்தைத் தோற்றுவித்தவரான ஸ்ரீமத் விகனஸர் சார்யனின் தோற்றம் பற்றி சற்று பார்ப்போம்.

விகனஸாச்சார்யனின் தோற்றம் (காலம்)

வேதத்திற்கு ச்ருதி என்பதாக ஒரு பெயருண்டு. காரணம் காதால் கேட்டு மனதில் பதியவைத்துக் கொள்ளப்படுவதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. காரணம் வேதகாலத்தில் எழுதிவைக்கும் பழக்கம் இல்லை. முன்னோர்கள் தமது வழியார்களுக்கு வாய்மொழியாக சொல்லிவைத்து காப்பாற்றப்பெற்று வந்தது தான் நாளடைவில் ஓலைகளிலும்; கற்களிலும்; இலைகளில் எழுதி காப்பாற்றப்பெற்று வந்தது. இந்த ஆகமமும் வேதகாலத்திலிருந்தே தோன்றி இருந்த வந்ததாக அறியமுடிகின்றது. "யேநகா; தே வைகானஸா: யே வாலா: தே வாலகில்யா:" என்று வேதவாக்யம் இருப்பதே மேற்சொன்ன கருத்திற்கு ஆதாரமாகத் திகழ்கின்றது. எனவே இந்த சாஸ்திரத்தைத் தோற்றுவித்தவரது காலமும் இவரது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பெற்றுள்ள விஷயங்களிலிருந்தே (வாக்யங்களிலிருந்தே) அறிய முடிகின்றது. வாக்யம்:-

ஸ்வாயம்புவ மனோக் காலே யுகாதௌ சக்ல வத்ஸரே!
சாவணே ச்ராவணே சக்ல பூர்ணிமா ஸோம வாஸரே!
ஸம்ஹலக்னேன ஸம்யுக்தே விகனாத்த்ராப நைமிசம்!!-

பொருள்:- ஸ்வாயம்புவ மனுவின் காலத்தில் க்ருதயுகத்தில், சக்ல வருஷத்தில், ஆவணி மாதத்தில், ச்ரவண நக்ஷத்திரத்தில், திங்கட்கிழமையன்று நைமிசாரண்யத்தை அடைந்தார் என்று பொருள்படுகின்றது. அந்த வாக்யத்தையே ப்ரமாணமாகக் கொண்டு கணக்கிட்டோமாகில் நடப்பு ஈசுவர வருடம் (1997--1998) வரை சென்றுள்ள மொத்த வருடங்கள் நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு கோடியே என்பதைந்து லக்ஷத்து, மூவாயிரத்து தொண்ணூற்று ஏழு என்பதாக அறிய முடிகின்றது.

இந்த நூலின் சுவடி பற்றி

இச்சுவடி K.E. கோவிந்தன் என்பவரால் மதுராந்தகம் என்னும் ஊருக்கு அருகிலுள்ள கடுக்கலூர் என்னும் க்ராமத்திலிருந்து மறைந்த ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.ஸ்ரீநிவாச பட்டாச்சாரியார் ஸ்வாமியிடமிருந்து சேகரிக்கப்பெற்றதாகத் தெரியவருகிறது. இது 3.6.1974 அன்று Green No.1047 என்ற எண்ணில் (பதிவேட்டில்) பதிவாகியுள்ளது. இதில் எண்கள் 1--19 வரை குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. ஆனால் நடுவில் 14ஆவது எண்ணிற்குப் பிறகு 16 என்பதாக குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. நூல் தொடர்ச்சியாக இருப்பதாலும்; இதே சுவடியில் இந்த நூலுக்கு முன்னும் பின்னும் மேலும் இரு சிறு நூல்கள் சேர்ந்திருப்பதாலும் எண் குறிப்பிட்ட வகையில் தவறு நேர்ந்திருக்கலாம். என ஊகிக்க முடிகிறது. இச் சுவடி 35.5X30cm. நீள அகலமுடையதாகவும் ஒரு சில ஏடுகளில் ஏழுவரிடமும் ஒருசிலவற்றில் எட்டு வரிடமும் அடங்கியுள்ளன. ஒரு வரிக்கு 40

முதல் 42 எழுத்துக்கள் உள்ளன. இதனை எழுதிய (நூலாசிரியர்)வர் தற்பொழுது கடுக்கலூர் க்ராமத்தில் வசித்து வரும் ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.சாங்கபாணி பட்டாச்சாரியார் ஸ்வாமியின் பிதாமஹர் என்பதாகவும், சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அதே க்ராமத்தில் வசித்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது. புத்தகத்தின் இறுதியடியின் மூலம் இவரது பெயர் பார்த்தசாரதி பட்டாச்சாரியார் என்றும் தெளிவாகிறது.

பல அறிய பெரிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துரைத்து இந்த விகனஸோத்பத்திசரித்ரம் என்னும் நூலை எழுதியிருப்பதன் மூலம் இவர் பார்த்துபட்ட ஸம்ஸ்க்ருத புலமையும், ஆழ்ந்த குருபக்தியும் கொண்டவர் என உறுதி கொள்ள முடிகின்றது. "அர்ச்சகோ பார்த்த ஸுதேன" என்ற வாக்யத்தின் மூலம் அவர் பகவதர்ச்சனையையே ப்ரதானமாகக் கொண்டு வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பதும் தெரியவருகின்றது.

இந்நூலில் நமது நூலகத்தில் ஸம்ஸ்க்ருத பிரிவில் க்ரந்த வரிவடிவத்தில் உள்ளது. இதனை தேவநாகரி வரிவடிவமாக மாற்றி பதிப்பிக்கப்பெற்றது. அடுத்து மரீசி மஹரிஷியால் ஆனந்த ஸம்ஹிதையில் சொல்லப் பெற்றுள்ள விகனஸோத்பதி சரித்ரத்தின் தமிழாக்கமும், 1920 ஆம் ஆண்டு "ஸ்ரீவைகானஸன் என்னும் இதழ் தொகுப்பிலிருந்து ஸ்ரீவைகானஸ சரித்திரமும், இறுதியாக இதற்கு தொடர்புடைய செய்தியாகிய

"ஸ்ரீ விகனஸாச்சார்யபதிற்றுப் பத்தந்தாதி" என்னும் தமிழ்ப்பாடலும் பிற்சேர்க்கையாக சேர்த்து பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது.

நன்றி நவிலல்

இவ்வரிய நூலினைப் பதிப்பிக்க ஆணை வழங்கிய மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் இந்நூலக இயக்குநர் உயர்திரு. து.நா. இராமநாதன் இ.ஆ.ப., அவர்களுக்கும்; இந்நூலக நிர்வாக அலுவலர் திரு.ப.சுப்ரமணியன் அவர்களுக்கும்; இந்நூலக வெளியீட்டு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் திரு.அ. பஞ்சநாதன் M.A.M.L.I.S. அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்து மகிழ்கின்றேன். இந்நூல் வெளிவர மூலகாரணமான ஓலைச் சுவடியை மனமுவந்து இந்நூலகத்திற்கு அன்பளிப்பாக வழங்கிய கடுக்கலூர் ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ.உ.வே.மணிவண்ண பட்டாச்சாரியார் அவர்களின் குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஸ்ரீவைகானஸ சரித்ரம் என்னும் மாத ஸஞ்சிகைத் தொகுப்பை கொடுத்து உதவிய சேலம் மாவட்டம் பெத்தநாயக்கன் பாளையம் க்ராமத்தில் வசித்து வரும் ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் கௌண்டின்யம் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ.உ.வே.ட.ஜெயராமன் அண்ணாமலை

ஸ்ரீமத்விகனஸாசார்யன்

ஸ்ரீ லக்ஷ்மீவல்லபாரம்பாம் விகனோமுனிமத்யமாம் |
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம் ||

பைனான்ஸ் நிறுவனத்தின் பொது மேலாளர் அவர்கள் குடும்பத்தினருக்கும்; மேலும் இந்நூலின் இறுதிப்பகுதியை தென்னாற்காண்டில் அலங்கரிக்கும் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி சுவடியை படி எடுத்துக் கொள்ள மனமுயலுந்து அளித்த ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ.உ.வே.ஓ.ச. வெங்கடாபாய அய்யங்கார் ஸ்வாமி அவர்களின் குடும்பத்தினருக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியினை மகிழ்வுடன் தெரிவித்து கொள்கிறேன். இச் சுவடியை பொன்னேரி ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.கோபாலகிருஷ்ண பட்டாச்சாரியார் அவர்களின் மூலம் வாங்கி அளித்த சங்கேந்தி Dr. S. முத்து, M.A. M.Phil., B.Ed., Nyaya Siromani M.L.I.S., அவர்களுக்கும், நூலகத்தின் சார்பில் எனது நன்றியை உரித்தாக்கி மகிழ்கிறேன். இந்நூல் பிழையின்றி வெளிவர இந்நூலை நுண்ணாய்வு செய்தவரும்; ஸம்ஸ்கிருத வ்யாகரண சாஸ்தா, ஸ்ரீவைகானஸ ஆகம வித்வானும்; அடியேனது ஆசார்யனுமான கடுக்கலூர் ஸ்ரீமான் ஸ்ரீ.உ.வே.சௌரிஸ்தலசயன பட்டாச்சாரியார் ஸ்வாமி அவர்களுக்கு எனது பாரணாமவிசிஷ்டமான கருதக்ருதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்நூல் வெளிவர உதவிய திரு ஆ. வீரராகவன், M.A.B.E.D., அவர்களுக்கும்; இதனை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த தஞ்சாவூர் டாப்லைன் ஆப்செட் பிரஸ் அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்து மகிழ்கிறேன்.

தஞ்சாவூர்.

தேதி - 31.10.97

ஸ்ரீ. சுதர்சனன்,

ஸம்ஸ்கிருத பண்டிட்
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

யொருள க்கம்

யொருள்	பக்க எண்
வெளியீட்டாளர் முகவுரை	1 - 11
முகவுரை	III - VIII
ஸ்ரீமத்விகனஸோத்பத்திசரித்ரம் (ஸம்ஸ்கிருதம்)	1 - 18
ஸ்ரீமத்விகனஸோத்பத்திசரித்ரம் (தமிழ்)	1 - 11
ஸ்ரீவைகானஸ சரித்ரம்	12-21
ஸ்ரீமத்விகனஸாசார்யன் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி	22-44

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमद्विखनसमहागुरवे नमः ॥

श्रीमद्विखनसोत्पत्ति चरित्रम्

ऋग्यजुस्सामाथर्व इति लोके प्रसिद्धिः सर्वशाखा मूलभूतो
यजुर्वेद इत्युक्तं, कथमिदमवगम्यते इति चेत् - उच्यते।

विष्णुप्राणे-

वेदद्वयस्य मैत्रेयशाखा भेदाः सहस्रतः -

न शक्यो विस्तारो वक्तुं सङ्क्षेपेण शृणुष्व तम्।

द्वापरे द्वापरे विष्णुर्ध्यासिरूपी महामुने।

वेदमेकं सुबालो यो कुरुते जगतो हितः।

वीर्यं वैजो बलं धार्यं मनुष्याणामवेक्ष्य च ॥

हिताय सर्वाभूतानां वेदभेदान्करोति सः।

एक आसीत् यजुर्वेदस्तं चतुर्धा ह्यकल्पयत्।

चतुर्होमभूतस्मिन् तेन यज्ञमथाकरोत् ॥

अध्वर्युः यजुर्हिस्तु ऋग्भिर्होत्रं तथा मुनिः।

औद्गात्रं सामभिश्चक्रे ब्रह्मत्वञ्चाप्यथर्वभिः।

ततः ऋच उद्धृत्य ऋग्वेदं कृतवान् मुनिः।

यजूंषि च यजुर्वेदं सामवेदं च सामभिः।

राजास्त्याध्वं वेदेन सर्वकर्माणि स प्रभुः।

कारयन्नास मैत्रेय! ब्रह्मत्वं च यथास्थितः।

सोऽयमंको महान्वेदस्ततस्तेन पृथङ्कृतः।

चतुर्धा च ततो जातं वेदपादपकाननम् ॥ इति।

"बहुशृङ्गां चतुस्तानुः पृथुलो वेदपत्तुः" इत्यारभ्य वेदव्यासरूपिणा

भगवता यदा व्यास्थाः पूर्वं एकरूपेण अवस्थितस्य वेदपर्वतस्य

वैखानसशाखात्वेन प्रसिद्धिः। पूर्वमेव प्रतिपादितो वैखानसशाखामूलत्वेन

प्रणीतं न्यूनं अनुष्ठातॄणां श्रेष्ठतमत्वमिन्द्रपेत्पञ्चकालपरायणत्वादिकञ्च

प्रतिपाद्यते।

यथा सामग्राह्मणे-

"वैखानस्ता वा ऋषय इन्द्रस्य प्रिय आसन्" इति।

वराहे-

अश्वत्थः कपिलागावस्तुलसी विखनोमुनिः।

चत्वारो मत्प्रिया राजन्! तेषां वैखानसो वरः॥

वृद्ध्याज्ञावल्क्या-

वैखानसो वैदिकेषु ब्रह्मनिर्दिष्टमाचरेत्।

तं ब्राह्मणं तु दृष्ट्वैव सर्वपापं व्यपोहति॥

वैष्णवीं प्रतिमां लोके विप्रं वैखानसं तथा।

गङ्गा विष्णुपदं दृष्ट्वा सर्व पापैः प्रमुच्यते॥ इति।

शान्तिपर्वणि-

मन्त्राणां सहस्रेभ्यो ब्रह्मचारी विशिष्यते।

ब्रह्मचारी सहस्रेभ्यो नित्ययाजी विशिष्यते॥

नित्ययाजी सहस्रेभ्यो सोमयाजी विशिष्यते।

सोमयाजी सहस्रेभ्यो सर्व वेदान्त पारगाः।

वेदान्तगस्तहस्रेभ्यो विष्णुभक्तो विशिष्यते।

विष्णुभक्त सहस्रेभ्यो विप्रो वैखानसो वरः॥

ब्रह्मकैवर्तने-

निम्नगानां यथा गङ्गा देवानां भगवान्हरिः।

वर्णानां ब्राह्मणः श्रेष्ठो आश्रमाणां यतिर्यथा।

श्रुतीनामादि भूता तु श्रुतिरेकायनी मता।

तस्यां निषद्यथा यस्यां निषण्णो भगवान्हरिः।

व्यूहानामादि भूतास्तु वासुदेवो यथा परः।

त्रिमूर्तिमता॥

कौर्मे-

मच्चिता मद्गतप्राणाः मयिसङ्गत मानसाः।

अनन्य शरणा राजन्! तस्माद्वैखानसो वरः॥

पुराणान्तरे-

यत्र वैखानसा विप्राः यत्र सन्ति गवाङ्गणाः।

यत्र खित्वाः पलाशाश्च तत्र सन्निहितो हरिः॥

बृहन्नारदीये-

जगत्पवित्रास्ते नित्यं विष्णुमभ्यर्चयन्ति ये।

दुर्वृत्तो वा सुवृत्तो वा पूजनीयो विशेषतः।

हारीतः-

तस्मात्तेशुद्धसत्वस्था शुद्धा वैखानसास्मृताः।

यान् लोकान् प्रापयन्त्येते तान् शृणुष्व महीपते।

पञ्चरात्रे पौष्करे-

विप्रा वैखानसाख्या ये ते भक्तास्तत्वमुच्यते।

एकान्तिस्तुरातवस्था देहान्तं नान्ययाजिनः।
कर्तव्यमिते देवेशं स यजन्ते पालं विना।
प्राप्नुवन्ति च देहान्ते वासुदेवत्वमह्यं च ॥ इति।
गौतमीये-

वैखानसं विद्वान्ज्ञाः तत्त्वात्मार्थव्यवस्थितिः।

सूक्ष्माऽसूक्ष्मवाप्नोति परं ब्रह्माणमव्ययम्॥

अरण्ये विप्रेः शोभनाः-

ख्यातं च सैन्यधारण्यं पुण्यं मुनि निधेवितम्।

पितानहस्त्रः पुण्यं पुष्करं नाम भारते।

वैखानसतां शीलानां ऋषीणामाश्रमं प्रियम्॥ इति।

अन्यत्र-

सैन्यधारण्यमासाद्य कुल्यानां कुरु दर्शनम्*।

पौष्करेषु म्हा राज सर्वेषु च जलं स्पृश॥

आर्दीकं पतितं शत्रैव निवात्तो वै मनीषिणाम्।

सदापालः सदासरोतो भरुतां स्थानमुत्तमम्।

चैत्याश्चैवे बहुशतास्त्रिदशानां युधिष्ठिर।

एतच्चन्द्रश्चरुतीर्थमृषयः पर्युपासते।

वैखानसश्च ऋषयो बालखित्यास्तथैव च॥

अन्यत्र -

सर्वो लोकाणां परश्यामि प्रसादात्तवसुप्रत।

वैखानसज्ञः जपतामेव शब्दो महात्मनाम्**।

गारुडे-

कौपीतकान्नं गोप्राणां ग्रानत्रयमकल्पयत्।

अकल्पयत् तान्नामान् वैखानसनहात्मनाम्।

पारनेश्वरे इत्योवाशाध्याये पवित्रविनियोगावसरे-

पूजयेदात्तुर्दृश्या यति पूर्वास्तपस्विनः।

पञ्चवैखानसांश्चैव विप्रादीश्चतुरस्तथा॥

पञ्चयोगस्तद्धारस्तु तथान्दान् वैष्णवान्दिजान्।

एकायनीयं शारङ्गोक्तः श्रोत्र्याणां प्रथमं ततः॥ इति।

नारदीये-

सात्विकेऽपि सदाधित्वं पूजनं मन नारद।

* Mahabharata - Aranyaparva - Ed. by V.S. Sukthankar, Pub. at BORI Vol. III, Page No. 382 (TMSSM Library, Call No. S3936)

** Mahabharata - Aranyaparva - Ed. by V.S. Sukthankar, Pub. at BORI Vol. III, Page No. 382 (TMSSM Library, Call No. S3936)

विद्धि वैखानसो दत्तं ज्ञानं ब्रह्मविदो यथा। इति।

वासिष्ठरामायणे-

कृताभिषेकस्तुष्टस्तामात्यस्तस्तुष्टज्जना।

पूजयानास घनात्ना रामो वैखानसानुनीन्।।

शाण्डिल्य स्तूतौ-

ये पाठयन्ति धरणीं धरणीः पञ्चकालिका।

दर्शनात्स्पर्शानां कृतार्थास्तर्षजन्तवः।।

इत्यन्मध्ये तथा होने पाठे च जयकर्णणि।

पञ्चकालिकां संपूजयेदाचरेत्परम्।।

अथ पञ्चकालपरायणान् पञ्चकालपरायणान्।

संयम्य तत्पत्रं यन्ति निष्कान्तं परमं प्रथम्।।

यत्तु इत्यन्मयो ये च शान्ताश्शूद्राश्च वज्रिताः।

नान्यंयन्ति भक्तास्ते तेभ्यो यत्तनिहाक्षयम्।। इति।

द्वादशाक्षर तत्त्वाञ्चतुर्व्यूह विभागवत्।

अच्छिद्र पञ्चकालिका सविप्रस्तारक्षिप्तम्।। इति।

अथ पञ्चकालपरायणत्वं निरूपयते-

द्वादशाक्षरतत्त्वज्ञः - द्वादशाक्षरतत्त्वानि-

धिज्जीवाः प्रकृतिर्बुद्धि ननस्तत्त्वादयो गुणाः।

व्योनाग्नि नरुतश्चापो पञ्चानां तत्त्वनीरितम्।।

द्वादशाक्षर तत्त्वाञ्चतुर्व्यूह विभागवत्।।

व्यूहस्तु द्विविधः - दैविको नानुषश्चेति -

पुरुषं च तत्तत्तत्त्वं-वैखानस विदो जनाः।

अन्धेत्वेवं विजानन्ति मां राजन्! पञ्चरात्रकाः।

वासुदेवं च राजेन्द्र! सङ्कर्षणतः परम्।

प्रद्युम्नञ्चानिरुद्धञ्च चतुर्भुजं प्रचक्षते।

एताश्चान्याश्च राजेन्द्र! संज्ञाभेदेन मूर्तयः।

विध्यन्त्यन्तरायण्येवं मानेवं चार्चयेद्गुणम्। इति।

दैविक - नानुष भेदेन वासुदेवश्च द्विविधः -

यथा खिले -

अथोर्ध्वं वासुदेवस्य नानुषस्य विधि परः।

मनुष्य वपुषं देवं द्विभुजं शङ्खचक्रिणम्।।

इत्यादिना शविमणी वासुदेव सङ्कर्षण प्रद्युम्नानिरुद्ध साम्ब इत्येव

गरुडादियुतं-एवं वै नानुषं रूपं गोपुरे दीर्घ शालिके'।। इति।।

मानुषलक्षणम् -

दैविकं वासुदेवं तु प्रथमवामानुपूर्वशाः।

सोनचक्रदधिमानं वा ब्रह्मवृत्तानथापि ज्ञा।।

चतुर्भुजधरं देवं शङ्खचक्रधरं परम्।

अभयं दक्षिणं हस्तं वामं कट्यवलम्बितम्।।

किरीटादि समस्तैश्च भूषणैरपि भूषितम्।

रक्तान्धरधरं देवं दशतालेन मानतः।

उभे देव्या उभे पार्श्वे पूर्ववत्कारयेद्भुजाः।

वलभद्रादि पूर्वोक्तं सायुधं वा निरायुधम्।।

तदुक्तं देवी सनायुक्तं विना वा संपगायरेत्।

रेवती रोहिणी चैव रत्ना इन्दुकरीति च।।

रक्तं नीलं तथाश्यामं पीतं वर्णं सनाचरेत्।

किरीटनकुटैर्पुष्पा सर्वाभरणभूषिताः।।

एकं पुष्पधरं कुर्यादेकं चैव प्रसारितम्।

देव्या युक्तं विना वापि द्विनार्गं संपगायरेत्।।

एवं दैविकं नार्गं तु स्थापनारम्भनाचरेत्।। इति।

इत्यादिना दैविकं मानुष भेदं प्रदर्शितम्। वासुदेवादीनां व्यूहभूतानां

दैविकं मानुष भेदेन व्यूहं चतुर्भुजं विभागं प्रतिपादनाभावात् पुरुषं,

परमपुरुषं, परनात्मानं, परब्रह्मणानित्यादीनां चतुर्णां पुरुषादिना

भूतिविभागस्य, श्रीवैखानसशास्त्रे प्रतिपादितत्वात्।

प्राक्तः कालेऽभिगमननुयादानं ततः परम्।

नव्याह्नेज्यां प्रकुर्वीत स्वाध्यायञ्चापराह्णके।।

योगं सायाह्णकाले तु पञ्चकाला उदाहृताः।।

इति वासाधिकारे प्रतिपादितत्वात्।

ये पाठयन्ति धरणीं इज्यामध्ये ये तोषयन्त्याधिरत

पञ्चकालपरायणान्, अतिसामान्येन पञ्चकालपरायणस्य दर्शन

स्पर्शनादिभिस्तर्षणानपि पाठयन्तां कृतार्थताञ्चोदत्वा इज्यायोगादि

समयेषु च आगतं पञ्चकालं संपूज्यानन्तरं शेषं कर्माचरणनुवत्वा

एतद्गुणं विशिष्टक इत्याकाङ्क्षायां 'अधिरति पञ्चकालपरायणा'

इत्यनेन 'अच्छिद्र पञ्चकाल परायणा एव' इत्युक्तम्।

अच्छिद्र पञ्चकालपरायणा वैखानसा एव, स्वशास्त्रे एव

प्रतिपादितत्वात्। स्व स्व सूत्रेष्वनुक्तत्वापस्तम्बादीनां 'वाह्ने मुहूर्ते

सुध्येत धर्मार्थावनुचिन्तयन्' इत्यारभ्य -

द्वितीये च तथा भागे वेदाभ्यास्तौ विधीयते।

भागे चतुर्थे कुर्वीत स्नानमभ्यस्य कुत्रिमे।
पञ्चमे तु तथा भागे संविभागो यथार्हतः।।
इतिहास पुराणाभ्यां षष्टसप्ततनभ्यस्तेत्।
अष्टमे लोकयात्रां तु विचार्य च गृहातता।।

इति पञ्चकाल प्रतिपादनरहित सूत्रान्तर निष्ठानां ब्राह्मण
जातिसामान्यत्वेन दक्षादि स्मृत्यन्तरेषु यथा योग्यं कालान्तरेषु प्रतिपादित
कर्माचरण योग्यतासम्भवात्।

अन्यथा -

विधर्मः परधर्मस्य आभास उपमांश्चलः।
अधर्मशाखाः पञ्चैनाः धर्मज्ञोऽधर्मवत्यजेत्।।
धर्मबाधो विधर्मस्यात्परधर्मान्यत्रोदितः।

उपधर्मास्तु पापण्डः इन्द्रो वा संसुभिश्रुतः।।

यस्त्रिचक्राद्याहुतः पुम्भिराभभासेह्याश्रनादबहिः।। इति।

भागवते -

अन्यथा परधर्माच्च दोषप्रसङ्गात्।

'श्रेयान्त्रधर्मो विगुणः परधर्मात्वनुष्ठितात्।

स्वधर्मो निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः।।' इति।

भगवद्भजन विरोधात् स्व स्व सूत्रेषु द्वादशाक्षरं तत्त्वादि
प्रतिपादनाभावात्। सति कुड्ये चित्रकर्मति न्यायेन यज्ञोपवीत
सन्ध्योक्तस्तत्र भगवदाराधनादि विधि प्रतिपादन रहित सूत्रान्तर निष्ठानां,
चतुर्ब्रह्मस्य विभागज्ञान सम्भवात्, भगवदाराधन स्वरूप प्रतिपादनाऽभावे
पञ्चकालपरायणत्वादि गन्धतेशासम्भवात्।

भगवत्ता भोन्वदारायणेन समानत्वेन रुद्रादि देवतान्तर
आराधनाविधि प्रतिपादक सूत्र निष्ठस्य पञ्चकाल- परायणत्वासम्भवात्,
सूत्रान्तरोक्तमार्गेण च पञ्चरात्रोक्तमार्गेण वा भगवदाराधनं कुर्वतो
नाधि कश्चिन्ना देवकृत्वा प्रतिपादनात्-

विश्वक्सेन संहितायां - नारदप्रति विश्वक्सेनः

इदं तु तत्र ब्रह्मणे गुह्यात्गुह्यतमं मुने।

योऽसौ नारायणस्त्वाभात् स हि विघ्नेश्वरोव्यते।।

योऽसौ विघ्नेश इत्युक्तस्तं वै नारायणस्मृतः।

नैवभेदं विज्ञानान्ते नूनयस्तत्त्वदर्शिनः।। इत्यारभ्य

कुर्वात्परमहंश्वरमात्मनि कृशशङ्खावथापि वा।

आशु प्राणि खेन्द्रे वा तस्य वाहनमाचरेत्।।

नारायणांशकृत्वात्तः व्यावृत्तत्वान्नहामुने।

नारायणांशकृत्वाच्च व्यावृत्तत्वान्नहामुने।

वीशस्तद्वाहनं प्रोक्तमाशु वापि समाचरेत्।। इति।

तस्माच्चिद्व्यञ्च दुर्गाच्च वाणीं विघ्नेशमेव च।

स्वतन्त्रेणार्थेऽस्मीमान् सर्वकार्यार्थसिद्धये।। इति।

अह्याभावेन देवानामर्चनं न निषिध्यते।

स्वतन्त्र बुध्या कुर्वन् ब्राह्मणो नरकं व्रजेत्।।

इत्यादि वचनैः अह्यात्वेन विना स्वतन्त्रेण भगवद्व्यतिरिक्त
देवतान्तर आराधन विधिप्रतिपादक शास्त्रनिष्ठस्य पञ्चकाल-
परायणत्वाभावादि दोषसम्भवात्।

वैरिष्टपञ्चकालज्ञैर्हरिरेकान्तिभिर्नरैः।।

नूनं तत्र मतो देवो यथा तैर्वागुदीरिता।। इति।

परमैकान्तित्वासम्भवे पञ्चकालपरत्वात्सम्भवात् पञ्चकालस्य
भगवदेकपरत्वाच्च पञ्चकालस्याच्छिद्र- पञ्चकालपरायणत्वं
श्रीमद्वैखानस व्यतिरिक्तानां न सम्भवति।

किञ्च -

'वैरिष्टं पञ्चकालज्ञैः' इत्यनेन पञ्चकाल व्यतिरिक्त कालान्तर
प्रतिपादक शास्त्रनिष्ठानां व्यावृत्तिः। 'एकान्तिभिर्नरैः' इत्यनेन-
विप्रावैखानसाख्या ये ते भक्तास्तत्त्वमुच्यते।

एकान्तिनस्तुसत्त्वस्थाः देहान्तं नान्य याजिनः।।

इत्यादिनां पौष्करसंहितावचनेन स्वातन्त्रेण दुर्गादि देवतान्तर
प्रतिपादकत्वाच्च पञ्चरात्र व्यावृत्तिः। 'नूनं तत्र मतो देवो' इत्यनेन-
यत्र वैखानसा विप्रा यत्र सन्ति गवाङ्गणाः।

यत्र खित्वाः पलाशाश्च तत्र सन्निहितो हरिः।। इत्यस्यार्थो ज्ञापितः

काठय त्रयेणापि वैखानसपरत्वेनावगम्यते। ब्रह्म पञ्चकाल
विधिज्ञानप्राशस्त्यं भगवतेह कथितं -

कथितं पञ्चकाले काले विधयश्चापि पञ्चके।

मह्यं ज्ञान समानाय कथयस्व यथा तथम्।।

नरोद्ग्रहस्यमत्पन्तं यदहं पृष्टवानिह।।

श्रीभागवान् -

'ज्ञानं कर्माभिगमनं उपादानं ततः परम्।'

इत्या च परधात् स्वाध्यायस्ततो योगस्ततः परम्।

प्राचीनेषां कालाः पञ्चैते क्रमात्।

कालाणां परान्तं यद्धर्मजातं चतुर्मुख।

पञ्चानादि क्रमादेवदभिधानमुदीरितम्।।

ब्राह्मे मुहूर्ते बुध्येत ध्यायेद्बारायणं परम्।
उत्थायासीतशयने कीर्तयन्नाम वैष्णवम्॥
क्रमेण स्पृष्ट्वा तत्वानि देहमुत्पाद्यतत्ववित्।
न्यस्य देहे षडङ्गानि मन्त्रनुव्यायं नान्तम्॥

इत्यादिनाभिगमननुपक्रमः -

अञ्जनालेपनैस्त्रिभिः वासोभिर्भूषणैस्तथा।
अलक्तकरं साक्षरं च तान्मूलैर्मुखशोधनैः॥
उपेतो मङ्गलैरन्यैर्नयेदभिगमनक्रियान्।
अभिगमनमुत्स्था -

उपादद्यात्ततः पूजा साधनानि यथा तथम्।
पुष्पाणि फलमूलानि विविधान्योपधीरपि॥
दद्यादि च हविर्योग्यं तपकुलादि गुळानि च॥
स्नानीयानि च वस्त्राणि स्वादूनि सलिलानि च॥
द्रव्यान्वञ्चानि स्निधौ दद्यात्शक्तिं यथावत्सु।
आङ्गुल्यं द्याद्वैष्णव्यान् पूजास्थानं निवेशयेत्॥
सत्त्वोपादानं सत्त्वमित्यं तदुक्तमुच्यते॥ इत्युपादानमुक्तम् -
प्राप्तं मध्याह्नसन्धी स्नानं कुर्याद्यथाविधि। इत्यारभ्य
उत्थीर्यकर्णं निश्चितं न्यषाह्नसन्धीशाम्।
कृत्वा यजंत देवेशं होमस्तं करुणात्मनः॥ इत्यादि
इज्या च सन्वस्तस्याः कथितः कर्मलासना इति।

भगवद्यजनमुत्स्था -

मन्दिरे वा इरेर्नद्यास्तोरे वा नरुभूमिषु।
विविधे विधिने वापि पर्वते वा गृहेषु वा॥
ऋत्तो यज्जुषि स्नानानिभिरनान्यनेकधा।
शाखाभेदैर्नूतशान्दानैकाद्यन् स्नानान्प्रदानम्।
त्रयीनयीमदियौत सुखालोत्तनगहिता इति॥

स्थाध्यायमुत्स्था -

ततः पश्चिमं सन्ध्याया प्राप्तायां तत्र लोदितम्।
जपहोनादिज सत्रं कृत्वा परमपुरुषम्॥
अर्चयित्वा यथा न्यायं यथा पूर्वमशीषतः।
भुक्त्यात्रं चापि शयने समुत्ताय महानिशि॥
आचम्यत्रिव्रतो भूत्वा ध्यात्वापरमपुरुषम्।
योगात्तने सुखात्तीनो यज्ञात्माननात्मना॥
यथोक्तेन प्रकारेण यथाशक्ति चतुर्मुखः।

संहारक्रममाश्रित्य तत्त्वान्यात्मनि संहरेत्।
आत्मानञ्चापि हृत्पद्मे परमात्मनि निश्चिते।
संहरेदुत्थितो योगात्स्वापं क्लेशापहं व्रजेत्॥
इत्येष कथितो ब्रह्मन्! योगः कालश्चपञ्चमः।
पञ्चैते समयः पञ्चविधयस्तेषु दर्शिताः॥
इज्यमेतेषु विषये दर्शितैः कर्मभिर्नरः।
आराधनं भगवतः कुर्वन्नेहावसीदति॥
पूर्वेषु द्वादशेष्वेवमनुतिष्ठन् सनाहिते।
क्रियाकलापमाखिलं याति सायुज्यसंपदम्॥
षट्सु वर्षेषु सारूप्यं सामीप्यं त्रिषु निश्चितम्।
शालोक्यं फलमेकस्मिन् वत्सरे नास्ति संशयः॥ इति।
पञ्चमध्यायपादे त्रयोदशाध्याये -

विधिरहितत्वेन तेषामप्यच्छिद्रपञ्चकालपरत्वं सम्भवतीति चेत्।
तदसत्यम्।
तथैव -

प्रत्यूषमर्धरात्रं च प्रातर्मध्यन्दिनान्त्य च।
पञ्चकाला इमे प्रोक्ताः ततः कालचतुष्टये॥
एतेषु हीनः प्रत्यूषः विज्ञेयाश्चतुरानना इति॥

अभिगमनादीनां एकरूपेणविना न्यूनातिरिक्त कालत्वेन
उक्तत्वात्, 'कालमध्यन्दिनच्छिद्र पञ्चकालपरायणैः' इति।
आगमसिद्धान्ते -

'सान्तरालननुष्ठानं पञ्चकालोदितं तथा॥' इति।

तन्त्रसिद्धान्ते च -

छिद्र पञ्चकालपरत्वेनोक्तत्वात्, कालचतुष्टय प्रतिपादनेन
विद्यतपञ्चकालपरायणत्वाभावात्, द्वादशवर्षमारभ्य एकदशवर्षान्तं
परिमित पञ्चकालपरत्वेनोक्तत्वात्।

'यामद्वयं शयानस्तु ब्रह्मभूयाय कल्पत' इति धर्मशास्त्रोक्त निद्राकाल
योगस्यायुक्तत्वात्, योगकालस्य व्यवहितत्वात्, द्वादशवर्षादूर्ध्वं
पञ्चकालपरत्वाभावात्।

तत्रापि मार्कण्डेयः -

यथा निशातु विज्ञेया रात्रेर्मध्यत यामये।
तस्यां स्नानं न कुर्यात् संयगाद्यमनं तथा॥ इति।

छिद्र पञ्चकालत्वात् कालचतुष्टये अभिगमनादिषु एकस्य
शेष संभवात्। अनियत परिमित छिद्र पञ्चकालपरस्य

पञ्चकालिकस्य प्रायश्चित्त शब्दसम्भवात्। धर्मशास्त्रेषु प्रातरारम्भ
 सायंकालपर्यन्तानामेकाचरणकालत्वेन अप्रतिपादितत्वात्-
 त्रिसृष्टीह सुषुप्तानां इन्द्रियाणि द्रवन्ति च।
 अङ्गानि समतां यन्तीत्युक्तमन्यतमैस्तह।।
 अत्यन्तनलिनः कायो नवशिघ्रं तनन्वितः।
 ज्वत्येव सदा रात्रौ प्रातस्नानं विशोधनम्।
 अस्नात्वाचरेत्कर्म जपहोमादि किञ्चन।
 स्नात्वाधिकारी भवति देवे पित्रे च कर्मणि।। इति।
 स्नानात्पूर्वं तत्त्वसृष्टेर्युक्तत्वात् प्रेतप्रायस्य संहतत्वस्य स्वाययोग्यता
 सम्भवात्।

अवधारण गर्भस्य पञ्चकाल शब्दस्य अयतपरिमित
 पञ्चकालेषु पञ्चरात्रेषु-
 देवेशं पूजयेद्विप्रं शिष्यां वत्तरं व्रजम्।
 सदैव देवलको नाम ह्येकव्य बहिष्कृतः।।

इति देवता पूजकस्य देवलकत्वं सम्भवतीति चेत्; तदन्तः
 सम्भव योग्यताभावाच्च। अनियतपरिमितछिद्रपञ्चकालिकाः पञ्चरात्रे
 नियतऽछिद्रपञ्चकालपरायणा वैखानसा इति सिद्धम्।

स्नानान्यत्वेन देवताराधनं ये कुर्वन्ति ते देवलका इति दश
 उक्त श्रुतिस्मृतिसूत्रपुराणादिषु मुख्याधिकारित्वेन प्रतिपादिताः। स्नानान्यत्वेन
 देवताराधनं ये कुर्वन्ति चेत्; तर्हि गृह देवता पूजनानां
 देवलकत्वप्रसङ्गाः।

किञ्च -

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च भिक्षुवैखानसस्तथा।
 दुर्गन्तो निजकर्माणि विष्णुमेव यजन्ति ते।। इति।

सन्ध्योपासनादीनां भगवदारोपनरूपत्वात्, तेषां
 त्यागसम्भवति। अत्र स्नानान्येनेति वक्तुं नशक्यं कं
 श्रुतिस्मृतिसूत्रपुराणादिषु मुख्याधिकारित्वेन प्रतिपादिता इति चेत्
 तदन्तः। 'अग्निर्देवानामवनो विष्णुः परमस्तदन्तरेण सर्वा
 देवता इति ब्राह्मणम्। तस्माद्गृहे परमं विष्णुं प्रतिष्ठाप्य सदा
 प्रातर्होमान्तेऽर्चयति' इति। प्रथमं पाण्डिनम्यस्तोत्रियायते नहेशूरा
 विष्णवे चार्चते' ऋद्धब्राह्मणानुसारेण सूत्रे विष्णुप्रधानतया - स
 एष पुरुषः पञ्चया पञ्चात्मेत्यादि स्तुत्यनुसारेण विष्णवादि पञ्चमूर्ति
 आराधनं प्रतिपादितम्।

आश्वमेधिके -

कथं समर्चनीयोऽसि' इत्यादि।

पृथग्मनुः - वेदान्त वेदिभिः' इति।

एवमेव पञ्चरात्रशैवशित्पज्योतिषादिषु मुख्याधिकारित्वेन
 उत्कृष्टत्वेन च प्रतिपादित वचनानां वैयर्थ्यप्रसङ्गात्। मूलभूत
 श्रुतिस्मृतिपुराणादीनां अप्रामाण्यप्रसङ्गो दुष्प्रतिहारः। किञ्च-
 अप्रमाणभूतेषु श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु प्रतिपादितानामर्चादीनां त्याग
 कर्तव्या, निष्कलत्वात्। परद्रव्येणालयार्चनं कुर्वतामिति चेत्
 श्रुतिस्मृतिपुराणादिषु तत्तच्छास्त्रेषु च मुख्याधिकारित्वेन
 तन्मुख्योपभोगार्हत्वेन च प्रतिपादितम्।

ध्यायामीतिप्रोक्ते-आनन्दसंहितायां

विद्यानसोत्पत्त्यादिकं प्रतिपाद्य तथा त्वदनुज्जीवित्वे त्वद्रव्योनुभवेसति
 यद्गुणं दोषमुत्पन्नमिति चिन्ताकुलोस्यहम्। भगवद्रव्यं दोषं भीरुणा
 भगवन्तं प्रति पृष्टो-अथोवाच हृषीकेश हत्युक्तमुत्तिसत्तमम्।
 वैखानसानां तद्दोषो नास्तिमत्कृतकर्मणाम्।।

यद्द्वयं ह्येकव्यार्थं दानाभ्यागतपूजने।
 गुरुत्वंवाङ्गभवता सदा मत्कर्मकुर्वताम्।।
 किमेभिर्बहुभिर्वाग्भिरन्यत्ते कथयाम्यहम्।
 यद्द्वयक्षेत्रबिम्बानि सालयानि यथाविधि।।
 शिक्येणादि कार्येषु नास्ति दोषो मदाज्ञया।
 तस्मात्साधानाभिमतस्सर्वकर्म सदा कुरु।।
 यदीय धन भोगेन मत्क्रिया लोपतस्तवा
 मरुचरीरलाया सत्यमपचारो न विद्यत।। इति।

भगवद्रव्योपभोगादिषु क्षोभामुक्त्वा -

'अहं भक्तपराधीनोऽह्यस्वतन्त्र इव द्विज' इत्यादि वचनानुसारेण
 अर्चकानेतान् दर्शयितुं भगवत्प्रीति विषयी कृतानां वैखानसानां
 तद्द्रव्योपभोगादिषु दोषगम्यतापि नास्तीति ज्ञापयितुं कैमुतिकं
 साध्याभिप्रायेण 'यद्द्वयक्षेत्रबिम्बानि' इत्यादिना भगवद्विग्रह
 शिष्ये कर्तव्ये दोषो नास्तीत्युक्तम्।

किञ्च -

देवद्रव्योपभोगोपा सामान्यत्वेन सर्वेष्वपाद्यते चेत्; तर्हि -
 ये भगवन्निः सासानि सत्वानां जीवितैषिणाम्।
 भगवन्तेऽपि तैस्सर्वैरिति ब्रह्माब्रवीत्स्वयम्।।
 सासमाध्यायितासु यस्य मांसमदाम्यहम्।
 एव सासस्य मांसस्य प्रवदन्ति मनीषिणः।।

नहि मांसात्प्राणकण्ठादुपलाद्वापि जायते।
इत्यां जन्तून् भवेन्मांसस्तस्मात्परिवर्जयेत्।
इत्यां वैशानुमसा च विशस्ता कच विक्रयी।
संस्कर्ता घोषकर्ता च पातुकश्चाष्टपातुकः॥
धनेन कामिना हन्ति घातुकश्चोपभोगतः।
घातको वध ददास्यामित्येषस्त्रिविधो उधः॥
स्व मांसं परमांसेन यो वर्द्धयितुमिच्छति।
नारद प्राह धर्मात्मा नरके स विपद्यते॥

इत्यादि वचनैर्मांसभक्षणे नरकपतनस्मरणात् भगवत्प्रोत्पद्यते
क्रियमाणेषु यज्ञेष्वपि मांसभक्षणसम्भवात् नरकपतनं संभवतीति
यागस्त्यागः कर्तव्यः।

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्य व्यवस्थितौ।
ज्ञात्वा शास्त्र विधानोक्तं कर्मकर्तुमिहाहसि॥
इति भगवद्वाचनम्। शास्त्रोक्तानां दोषो नास्तीति चेत् 'मद्व्योपभोगादि
दोषो नास्तीति' भगवता प्रतिपादितत्वात्। 'वचनात्प्रवृत्तिः वचनामिवृत्तिः'
इति विहितस्य दोषो नास्त्येव। कुत्र धर्मोऽधर्मः, अधर्मश्च धर्मो
भवति। यथा-

उक्ते भवेऽनृते किञ्चित्प्राणिनां प्राणरक्षणम्।
अनृतं तत्र सत्यं स्यात् सत्यमत्रानृतं भवेत्॥
कानिर्नषु विवाहेषु गवां पीडासु बन्धने।
ब्रह्मणाह्यक्षयतीं च शपथे नास्ति पातकम्॥

यद्ब्राह्मणश्चाद्ब्राह्मणश्च प्रश्नमेयाताम् ब्राह्मणायाधिब्रूयात्।
यद्ब्राह्मणायाद्व्याहात्मनेद्दधाह - यद्ब्राह्मणं पराहात्मनं पराह
तस्मात् ब्राह्मणो न परोचि इति श्रुतेश्च। श्रौतसूत्रे सर्वं धनमभिवादयन्ति,
नाभिवादयन्ति न जुहोत्यन्यत्र सोमाङ्गेभ्य इत्यादि अधर्मरूपा या
हि सा या मांस भक्षणस्य च क्रतुषु धर्मत्वम्। महाभूते ब्रह्मचारी
पुंश्चत्योस्संपर्कादिकम्।

'सर्वस्व हरणे हास्ये वेश्यायां प्राणसंशये।
गोद्विजार्थे विवाहे च शपथे नास्ति पातकम्॥ इत्यादि।

एवं शास्त्रोक्त प्रकारेण भगवदर्शनं कुर्वतां तद्व्योपभोगार्हाणां
न दोषः। किं किं देवलकत्वं, जाति परं उत कर्म परं? जाति
परमिति वक्तुं न शक्यते अनुक्तत्वान्। इच्छयाकल्पितुमशक्तत्वाच्च
जाति परं न भवति। किन्तु कर्मपरमिति चेत् विहित कर्म परं वा?
उत अविहित कर्म परं? विहित कर्मपरमिति वक्तुमशक्यम् श्रुतिस्मृतिसूत्र-

पुराणादीनामप्रामाण्यं प्रसङ्गात्। विहित कर्मत्वेनोक्तत्वात्-
श्रुतिस्मृतिममैवाज्ञा यस्तानुत्तङ्घ्यं वर्तते।
आज्ञाचक्षेदि मन द्वेषि मदभक्तो ही न दैव्याः॥ इति
भगवदाज्ञाभङ्गदोषाच्च, तथा वक्तुमशक्यम्।
श्रीवैखानसे आनन्दसंहितायामपि विखनसोत्पत्त्यादिकं प्रतिपादितम्।

अथ संसार भगवान् विश्वसृष्ट्यर्थमच्युतः।
घातारं स्मरणं चक्रे चतुरश्चतुराननम्।
स्मरणानन्तरा देवाः प्रातुरासीत्पुनः प्रभो॥
घाता समस्त जगतामुत्पत्तिकरणक्षमः।
तं प्राह भगवान्विष्णुः प्रणतं पुरतः स्थितम्॥

श्रीभगवानुवाच -

ब्रह्मन् त्वया जगत्सर्वं कर्तव्यं स चराचरम्।
लोके वितर्तुमिच्छा तु वर्तते पद्मसम्भव॥
तदसृष्ट जगतां अविच्छिन्नं प्रवर्तये।
धर्म संरक्षणार्थाय वेद शास्त्राय सिद्धये॥
आलसाह्यल्पसत्त्वाच्च मानुषास्त्वल्पबुद्धयः।
ते परव्यूहविभवानन्तरात्माननेनिरे॥

सौतभ्याय तु भक्तानां सर्वं लोकानुकम्बया।
अर्धावतार रूपेण लोकेस्मिन् चतुराननम्।
अवतारं करिष्यामि मह्यालक्ष्या समन्वितम्।
मदर्घायैस्जब्रह्मन् सृष्ट्यादौ मुनिसत्तमान्॥
इत्यादिष्टस्तादा ब्रह्म मुहूर्तं तत्सिसृक्षया।

धिन्तयामास तत्कर्म क्षणमेकं महामुनिः॥
तथा न शर्मया देव जष्टुं लेभे तथा विधम्।
तस्य तद्वचनं श्रुत्वा देव देवो हरिस्त्वयम्॥
धिन्तयामास देवेश स्वनिर्मलरतात्मनि।
वेदान्तं तत्तमीमांसा खननं कृतवान् हरिः॥

नामा विखनरां चक्रे तद्वदन्वर्थयोगतः।
तथा धिन्तयतस्तस्य मनसो द्वौ बभूवतुः।
सहकल्प धर्मी सङ्कल्प्य प्राज्जलि पुरतः स्थितम्।
प्राणमवधीद्विष्णुः भूदत्तः सृष्टि हेतवे॥
सहकल्प धर्मी भवता तवसृष्ट्यर्थं हेतवे।
शुद्धभावात्सामुत्पन्नो निर्मितोऽयं तवाग्रतः॥
पुनिसंशयो महातेजा मत्कार्यं करणक्रमः।

ननु साधकानेव त्वं वै ऋषिभिर्हर्षिताः ।
 हृषीकेशस्य तद्वाक्यमध्यायाद्य कृताः प्रजलिताः ।
 वतुर्मुखश्चापि तथा सनकादि मुनीश्वरान् ॥
 ध्यायन् वतुर्मुखैर्धर्मं कर्मदिसृजदब्जभूम् ।
 सनत्कुम्भारश्च तथा सनकश्च सनातनः ॥
 सनन्तने इति ख्याता ब्रह्मविद्या विशारदाः ।
 ततस्ते च मुनिश्रेष्ठ ज्ञानातिशयवैभवाः ॥
 विरक्तचित्तास्ते जगन्मूः कैवल्यं पदमुत्तमम् ।
 स्वकार्यं साधकान्ब्रह्मा सृष्टवान् पुनरेवहि ॥
 प्राणाच्च सक्षुपस्तादृग्द्वदमानाच्च कर्मणाः ।
 हृदयाच्चिरसश्रोत्रादुदानाद्व्यान्तस्ततः ॥
 क्षमानाच्च तथापाना दृष्टिश्रेष्ठानि मां दश ।
 दक्ष मरीचिनं नील लोहितं भृगुमेव च ॥
 तथाङ्गिरसमत्रिज्य पुलस्त्यं पुलहं तथा ।
 वसिष्ठं च क्रतुं चैव क्रमादसृजदब्जभूम् ॥
 नव ब्रह्माण एवैते विनाश्यनीललोहितम् ।
 धर्मसङ्कल्प संहितान् सनकादि मुनीश्वरान् ॥
 तान्हरेः पुरतः कृत्वा प्रोक्तवान् कर्मसासनः ।
ब्रह्मोवाच-
 देव देव जगन्नाथ सृष्टिस्थित्यन्तकारण ।
 भगवन् त्वत्प्रसादेन एतत्सृष्टामुनीश्वराः ।
 जातश्चिन्तयतो मत्ता त्वत्सृष्टिविषया अमि ॥
 एतैरपि व्रतं सर्वं जगदेतच्छराघरम् ।
 भृग्वादि मुनयश्चैव श्रुतिस्मृति निवेदनम् ॥
 शिष्या विखनसाः प्रोक्तास्सर्वशास्त्रार्थपारगाः ।
 वैखानसानां भृग्वाद्या वंशकर्तार शङ्किताः ॥
 मत्पुत्राणाञ्च सर्वेषामग्रतः पुरुषोत्तम ।
 भृग्वादीनुपनीयाथ सावित्रीमुजदिष्टवान् ॥
 परब्रह्मोपदेष्टा च स्वयमेव गुरुस्मृतः ।
 एतदुक्त प्रकारेण सर्वे वै मम सूनवाः ॥
 आवरन्ति यथा न्यायं लौकीकाध्यात्म वैदिकान् ।
 एभिः प्रवृत्तिका सृष्टीरवित्तिन्ना मया हरे ।
 एते विखनसशिष्यास्सर्वलोक हितेरताः ।
 भवद्राज्ञां प्रतीक्षन्ते नित्ये नैमित्तिकेऽपि वा ॥

इत्युक्तो भगवान् प्राह मुनिश्रेष्ठं ततो हरिः ।
श्रीभगवानुवाच-
 देव प्रभूषिमाणाऽव नदिज्याराधनं प्रति ।
 मया संभाषिताह्यस्मात् त्वमेव मुनिस्तनम् ॥
 तपोधनेन तेनैव धन्योसि भुवनत्रये ।
 आत्मार्थं वा परार्थं वा नित्यनैमित्तिकादिकम् ॥
 तत्सर्वं त्वं प्रयत्नेन नदिज्याराधनं कुरु ।
 न दीक्षो न तपः कर्म नात्तत्पूर्वकृतकर्मणाम् ॥
 अथाह ऋषिभिस्तस्मै प्रणम्य जगदात्मने ।

विखनोवाच-
 भवतान्पुगृहीतोऽहं धन्योस्मि पुरुषोत्तम ।
 नातः परतरं कार्यं किमस्यापि दिवोकसान् ॥
 अथासं देव देवेश स्वकर्मनुनिभिस्तह ।
 उदयस्तनपर्यन्तं क्रियते निवृत्तात्मभिः ॥
 सर्वेषाञ्च द्विजातीनां श्रुतिस्मृतिसनीरितम् ।
 कर्तव्यं सततं चैव स्वस्वकर्म प्रयत्नतः ॥
 भवदाराधनं विष्णोः कथं कालः करोम्यहम् ।
 स्वकर्म क्रियते यद्वा कर्मलोपो भवेन्नम ॥
 इत्युक्तो भगवानाह नुनिना तत्त्ववेदिना ।
श्रीभगवानुवाच-
 विखनस्त्वं मुनिश्रेष्ठ । नदाराधनं कर्मभिः ।
 स्वकर्मण्युपसन्नास व्याकुलीकृतं चेतनः ॥
 स्वकर्मान्धनूनानि जन्तुनित्यं नदाज्ञया ।
 स्वसंराजानां सर्वेषां कालो वै जातकर्मणाम् ॥
 कृतमस्ताञ्जनानां च गर्भवैष्णव जन्मनाम् ।
 नात्कर्मकरणां तेषां कर्मलोपो कुलात्मिका ॥
 तिस्रः कोट्यो मुनिश्रेष्ठाः कर्म कुर्वन्तु तत्तदा ।
 शास्त्रा यज्ञैश्चि ज्ञानानि मन्मतं सर्वमेव च ॥
 यन्मन्त्रकल्पाजातानि मत्पुराणान्यनुकृतात् ।
 आश्रित्य शर्वकर्माणि कलिहस्ति नदाज्ञया ।
 कृताधिकारिणास्त्वत्तः कृतसम्बन्धिनो मयि ।
 यत्प्रसादं भुजस्सौम्यं त्रियतमा नम ॥
 परतः शिरसास्ते वै सात्विकाहार भोजिनः ॥

भवनतु भावितात्मानो मत्कर्म करण क्षमाः।
 तस्माद्भागवतरथेष्टाः मम पुत्रा कृताभुवि।
 तत प्राह मुनि श्रेष्ठः तमेव वादिनं हरिम्॥
 श्रीविद्यानस उवाच -

भगवान् त्वत्प्रसादेन कर्मसाङ्गं यथोचितम्।
 सर्वेषां मत्कुलीनानां भवत्वेव न संशयः॥

अतोत्र श्रुत्युक्तनार्गेण वैखानसानां सृष्ट्यादिकं अद्वारक
 भगवाद्यजनादेव, एतेषां नित्यकर्मानुष्ठान परिपूर्णता प्रतिपादिता।

अथ पञ्चम वेदत्वेन प्रसिद्धे भारते धानुशासनिके
 षड्विंशततमेऽध्याये भृगवादि महर्षीणां वैखानसादीनां उत्पत्तिश्च
 निरूपिता। अतो देवलक लक्षणविरूप्यते-

यथाह श्रीवैखानसे-

अथैरजानस विप्रो यः पूजयेत्कालये हरिम्।
 स हि देवलको नाम ब्रह्मकल्प ब्रह्मिष्कृतः॥
 वैखानसः कुलेजातः षड्विंशततमः दीक्षितः।
 निर्दिक्षितो न सज्जगो लोभान्मोहान्मददर्शनम्॥
 कुर्याच्छ्रेष्ठ विधानेन भवेद्देवलकश्च सः॥ इति।
 षड्विंशततमेऽध्याये साङ्गकर्षणं नहिदायान्-

कर्म देवलकाः केचित् कल्पदेवलकाऽपरे।
 शुद्धदेवलकारचान्ये त्रिधा देवलकास्मृताः॥
 अर्थार्थी कालनिर्देशि यो देवं पूजयेत्सदा।
 कर्म देवलको नाम सर्वकर्म ब्रह्मिष्कृतः॥
 षड्विंशत विधानज्ञो दीक्षाविरहितोऽर्थकः।
 चतुर्विधादिभ्योऽपि कल्पदेवलकस्मृतः॥
 आगमोक्त विधानज्ञो रुद्रकाह्योऽपि जीविकः।
 शुद्धदेवलको नाम सर्वकर्म ब्रह्मिष्कृतः॥
 भार्षभोक्त विधानं न देवलकस्त्वत्रविद्यते।
 तस्मात्सर्वं जगत्त्वेन वैदिकेनैव पूजयेत्॥ इति॥

शिवशेखरतन्त्रे रुद्रः -

अथ देवलका वक्ष्ये भृगुदेवि सनाहिताः।
 कर्मदेवलकाः केचित् कल्पदेवलकापि च॥
 शुद्धदेवलकास्तत्रान्ये त्रिधा देवलकाः स्मृताः।
 अन्य सूत्रोक्त मार्गेण यः संवत्सरपूजकः॥
 अदीक्षितस्वयं तन्त्र कर्मदेवलकस्तु सः॥

अनेनैव प्रकारेण वत्सरप्रपूजकः॥
 कल्पदेवलकाः पोताः सदै रीतरसुते पुत्रम्।
 अन्नुज्ञातमाचार्यादागमं शूश्रूवे च यः॥
 शीतकस्तस्य शिष्यस्य शुद्धदेवलका उभौ।
 अपि देवलकत्वं तु = विष्णु विष्णवे तवचित्।
 सृष्ट्यादि विष्णवेत प्रथमसम्भवं॥ इति॥
 आदित्यमन्त्रिद्वयं विष्णुं मणनाद्यं महेश्वरम्।
 गुरुज्ज्वा च इत्येते हुञ्ज देवलकाः स्मृताः॥
 विष्णु स्मृत्यन्तरे -

शतं सूर्यस्तथा जम्बु इत्यादि रुद्रदेवताम्।
 जोऽन्तेऽत्यन्तपूर्वं सः सद्यः पतति मानवः।
 सुरं च भद्रकाली च कुम्भस्य क्षेत्रगतका।
 षड्भूजा च इत्येते रुद्रदेवलका स्मृताः॥ इति॥
 विष्णु हारीतः -
 वैखानसास्तु ये विष्णु हरिपूजनं तत्पराः।
 न हि देवलकाऽप्येते विष्णुपादाब्जसम्भवाः॥

स्मृतेरत्नाकरे अत्रिः-

वैदिकेनैव विधिना इन्धतोभविवर्जिता।
 पूजयेद्भक्तितो विष्णुं न हि देवलको न वै॥
 विष्णुधर्मोत्तरे-
 पण्डित्याचार्य्य दुर्गाया ज्येष्ठायै भैरवस्य च।
 सत्य पूजका ये तु तैर्दे देवलकस्मृताः॥
 धर्मेऽधरो विप्रः स कल्पत सनो भवेत्॥
 विष्णु-

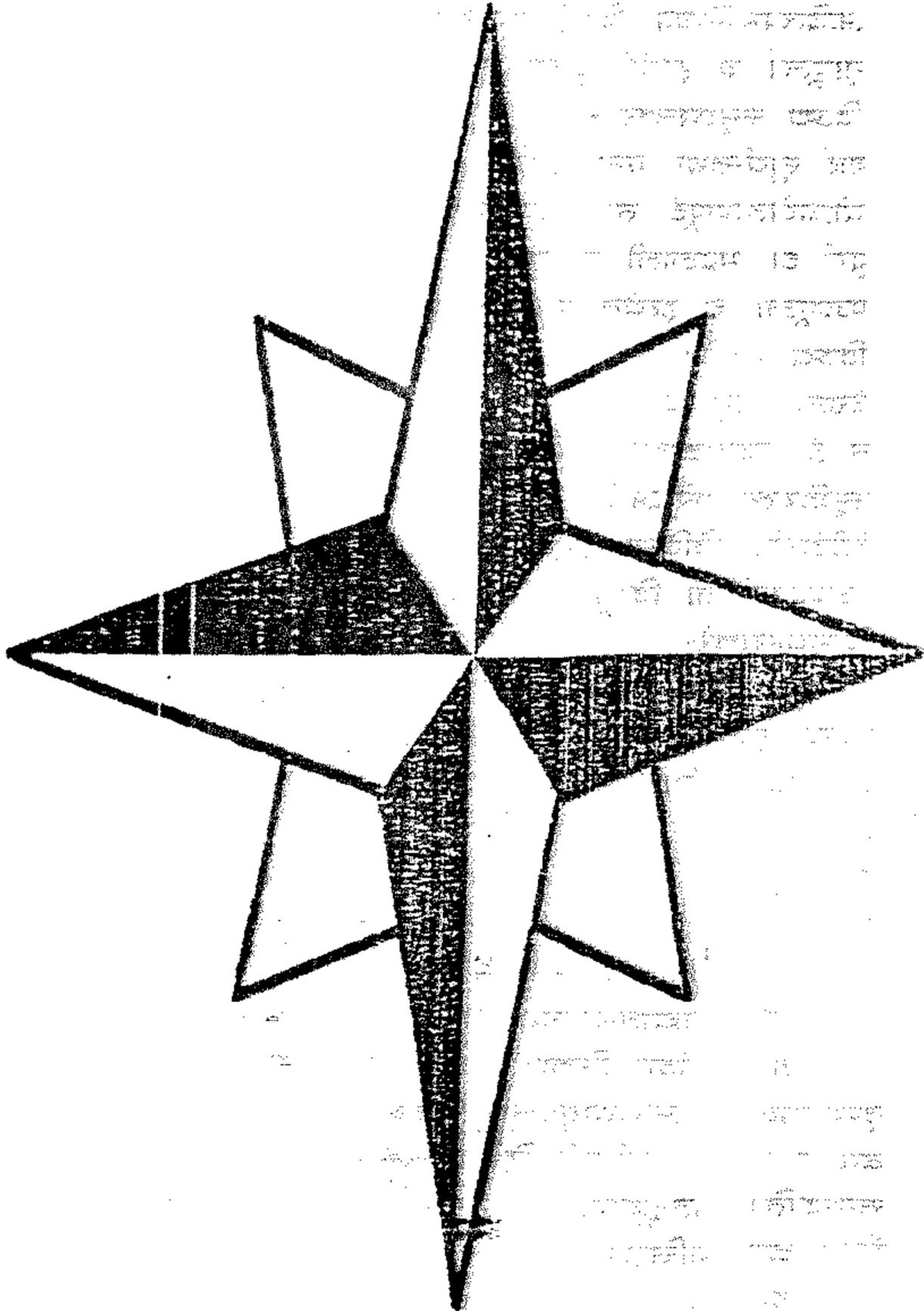
देवराशस्त्य प्रात्सर्वं विद्यायन्मणो - 'दिद्-कीडा विजिगीष्या
 अत्रहापुतिस्तुतिमोहनदस्वल्नकाऽरिगतिषु' इति देवं शास्त्रोक्तं नार्ना
 लयत इति देवलका स्वार्थे कल्प-
 पूर्णं धर्मसमाख्यातास्तस्य च कुरुते तयन्।
 गुरुं तं विदुर्देवः निदृष्टं श्वयचदपि॥ इति॥
 गुरुं शब्दवत्, अन्यथाश्रुतिस्मृतिपुराणस्मृत्यादिषु प्रतिपादिता वचनान्तं
 व्यवहृता स्यात्। शर्वायधेनायेतिप्रतिपादकस्य वाप्यायनस्यापि पातितत्वं
 सम्भवति। तस्मिन्प्रोपजाविषु तच्छिष्येष्वपि स्तन्यादिष्वत्यन्तमातिशयं
 कर्तुं कन्यायसिद्धम्॥

आदं वा सवदं वा न्न दोषो न विद्यते।

अहंतासे तितेयके चतुर्वर्गं सुवर्णम्॥

வாய்நூலேவாய்கென ல்ஃபூர் லிஸிதலவ யதா

- I. सुम् भक्तुं भावितुं भावितुं भावितुं
- II. भक्तुं भावितुं भावितुं भावितुं

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்விகனஸோத்பத்தி சரித்ரம்

மஹாமுனிகளே! கேட்போருக்கு ஸர்வ
பாபங்களையும் போக்கக் கூடியதாயும்,
மேலுத்ததைக் கெட்டுக்கக் கூடியதாயும்,
மங்களகரமானதாயும், கோரும் விருப்பங்களை
அடையச் செய்வதாயும், புண்யமானதுமான
விகனஸோத்பத்தி சரித்ரத்தைச் சொல்கிறேன்
கேளுங்கள்.

ப்ரளயத்தின் பின்பு ப்ரக்ருத்யாதி ஸகல சராசரங்களுக்கும் கர்த்தாவான புருஷச்ரேஷ்டரான மஹாவிஷ்ணுவானவர் க்ஷீராப்தியிலே (பாற்கடலிலே) யோகநித்ரா பரவசராய் இரண்டு லக்ஷத்து ஐம்பதினாயிரம் யோஜனை நீளமுள்ள ரூபமடைந்தவராய் சயனம்கொண்டிருந்தார் அந்த யோகநித்திரையில் வெகுகாலம் சென்றன.

ஒரு காலத்தில் பக்தவத்ஸலரான ஹரியானவர் யோகநித்ரையினின்றும் விழித்து ப்ரக்ருதியை நோக்கி அதனிடம் லயித்துப்போயிருக்கும் ஜீவராசிகளின் கூட்டங்களை நினைத்து இதிலிருந்து இந்த பிரபஞ்சமானது ஆத்மாக்களால் பல பெயர் கொண்ட தோற்றங்களாகச் செய்விப்பதாக ஆலோசித்தார். இப்படி நினைத்த மாத்திரத்திலேயே பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் நாபியிலிருந்து மிகப்பெரியதானதோர் தாமரை உற்பத்தியாயிற்று. அந்தத்தாமரைப்புஷ்பத்தினின்று அழகுவாய்ந்த ப்ரம்மா உற்பத்தியானார். பிறந்த அந்நிமிஷத்திலேயே அவர் விஷ்ணுபக்தராகி வைஷ்ணவபராயணரானார்.

கருணையின் கடலான ஹரியானவர் அந்த ப்ரம்மாவைப்பார்த்து சந்தோஷமுடன் சொல்கிறார் ஒ ப்ரம்மாவே! நமக்கு உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து நடப்பிக்க ஆசையுண்டு. உன்னால் ஸகல சராசரங்களும் செய்யப்படவேண்டும். அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகத்தின் வருத்தியைக் கோரியும் அதிலுள்ள ஸாது ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும் வேத சாஸ்த்ரங்களை நிலைநாட்டவும் துஷ்கர்மா(கெட்டவர்களை) செய்பவர்களை ஸம்ஹரிக்கவும் (அழிக்கவும்) ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நாம் அவதரிப்போம்.

முன் கலியுகத்தில் கரைகடந்த மாயா சக்தியினாலே ஸம்ஸார ஸாகரத்தில் பிறந்த ஜீவன் ஞானமில்லாமலுமாய் இருக்கின்றன. அவர்கள் மனதை நிலைநிறுத்தி யோக சாதனத்தைக் கொண்டு பக்தி செலுத்த அறியாதவர்கள் ஆகையால் அவர்களுக்கு மோக்ஷத்தை கொடுக்க வேண்டியும் சர்வலோகத்திலும் பக்தியை பெருக்க வேண்டியும் பூலோகத்தில் ஸ்ரீதேவி பூமிதேவி ஸமேதராய் அர்ச்சாவதார (சிலையுருவடிவாய்) ரூபமாய் அவதரிக்கப் போகிறோம். அப்பொழுது பூஜை முதலான காரியங்களுக்காக ஒரு ஆதிஸ்ருஷ்டி என்னும் முனிவரை ஸ்ருஷ்டிக்கக் கடவாய் என்ற ஆக்ஞையை பிறப்பித்தார்.

இந்த ஆக்ஞையை ஏற்று அதன்படி ஒரு முனிவரை ஸ்ருஷ்டிக்க எண்ணி முடியாதபடியினாலே தனது ஸாத்யமில்லா சக்தியை அறிந்து பகவானை நமஸ்கரித்து சொல்லிக் கொள்கிறார்.

ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, லய காரணகர்த்தாவான ஓ தேவ! முனிவரை ஸ்ருஷ்டிக்க சக்தியைக் காணோம் என்று சொன்னதைக் கேட்ட ஹரியானவர் தாமே ஸ்வயமாக வேதாந்த மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரங்களை உச்சரித்தார். அச்சமயம் தமது அம்சத்தினின்றும் பகவானை அர்ச்சன - ஆராதனை செய்யக்கூடிய சக்தி வாய்ந்தவராயும் ரூபலக்ஷணங்களுடன் தேஜோமயமான தேவருக்குச் சமமானவராயும், சுத்தஸாத்வீககுணம் பொருந்தியவராயும், முனிவேஷத்துடன் நான்கு கைகளும் சங்கு சக்கரமும் வரதாபயஹஸ்தங்களும் பத்மமும் தர்பாஸனமும், ஊர்நவபுண்ட்ரம் தரித்வராயும், கிரீடம், ஹாரம், ஆபரணம், மூண்டலம், புஜகிரீடம், என்னும் பாஜிபந்தம் ஆகிய அனைத்து அணிமலன்களாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்றவராகவும், சிகை (குடுமி), யக்ஞோபவீதம், த்ரிதண்டம் ஆகியவைகளோடும் ஒரு முனி (ஜெனித்தார்) தோன்றினார்.

ஆத்மாவை புத்ரநாமாஸி விஷ்ணோர்விச்வகுடும்பின:

பொருள்:- இந்த உலகமே குடும்பமாய் வாய்க்கும் விஷ்ணுவுக்கு ஆத்மாவே புத்ரனாகப் பிறந்தது.

அந்த முனியைப் பார்த்து எனது ஒளரஸ புத்ரா! என்று கூப்பிட்டது; தீர்க்காலோசனையின்பேரில் பிறந்தவரானபடியால் 'விகனஸர்' என்று பெயரிட்டார். மேலும் ஹரியானவர் ஸாமாஸிவ விகனஸரை ப்ரம்மாவுடன் சேர்த்து விகனஸருக்கு முதுவில் மோக்ஷமார்க்கமான இரண்டு மந்த்ரங்களையும், மூலமந்த்ரத்தையும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும், விதிகளையும் உபதேசித்து பிறகு வேதமானது வ்யாஸ மஹரிஷியால் பாதுகாப்படுவதற்கு முன்பே உள்ள வேதரூபமான வைகானஸ சாஸ்த்ரையை அத்யயனம் செய்வித்தார். பிறகு பத்மநாபரானவர் ப்ரம்மாவைப் பார்த்து இந்த விகனஸரானவர் உனக்கும் முந்தவரென்றும், ப்ரக்ருதியில் சம்பந்தமில்லாத சரீரி என்றும், எமது ஆக்ஞையை நிறைவேற்றுபவனென்றும் எனது ஒளரஸ புத்ரரினென்றும், எப்பொழுதும் எம்விஷயமாய் ஸகல காரியங்களையும் செய்வனென்றும், எமது அம்சத்தினின்றும் பிறந்தவனென்றும் சொல்லி; மேற்கூறிய விசேஷாம்சங்களுடைய குயர் உள்ளால் பூஜிக்கத்தகுந்தவரென்றும் கூறி; உலக ஸ்ருஷ்டிக்கென்றே ஸ்ருஷ்டித்து நமஸ்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த ப்ரம்ம தேவரைப் பார்த்து, எமது கைங்கர்யத்தைச் செய்ய

வல்லமையுள்ள முனியை உலக ஸ்ருஷ்டிக்கு முதலே நாம் உற்பத்தி செய்தோம். நீயும் சுத்த ஸாத்வீகமான ஸனகாதிகளையும் உலக ரக்ஷணையின் பொருட்டு ஸ்ருஷ்டித்து பிறகு எல்லாவற்றையும் (அனைத்து சராசரங்களையும்) ஸ்ருஷ்டிக்கலாம் என மொழிந்தார்.

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் ஆக்ஞைப்படியே ப்ரம்மாவானவர் ஸனக, ஸநந்தன், ஸனத்தகுமாரர் ஆகிய ஸனகாதிகளை ஸ்ருஷ்டித்து மஹாபாக வதோத்தமர்களான அவர்களை நோக்கி நீங்கள் மஹாவிஷ்ணுவின் ஒளரஸபுத்ரரான ஸ்ரீ விகனஸரின் சிஷ்யர்களாவீர்கள் என்று சொன்னார். பிறகு க்ரமமாய் தனது (தொழிலான) கர்மாவான ஜீவ ஜந்துக்களையும் இந்தப்பதினான்கு உலகங்களிலும் ஸ்தாவர ஜங்கம, தேவ, திர்யக், மனுஷ்யாதிகளையும் நாரதாதி முனிகளையும் ஸ்வாயம்பு முதலான மனுக்களையும் ஸர்வ உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து விஷ்ணுவுக்குக் காண்பித்துச் சொன்னார். தேவா! உமது ஆசீர்வாதத்தினால் இந்த விச்வங்களையெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தேன் என்றதும், பகவான் எல்லாவற்றையும் பார்த்து தம்தம் கார்யங்களினால் ஸம்ஸாரக் கடலுள் மூழ்கி முடிவில்லாத மாயா மோஹித சித்தமுள்ளவர்களாய் இவர்களை மதித்து விகனஸரைப் பார்த்து விச்வமெல்லாம் ப்ரம்மாவினாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டபடியினாலே எனது கைங்கர்ய நிமித்தத்திற்காக ஸாத்வீக குணம் நிறைந்த முனிகளை எமது ஆக்ஞைப்படி நீயே ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவாய் எனவும், ப்ருகு அத்ரி, வஸிஷ்டர், (என்னையும்) மரீசி, காச்யபர், ஜமதக்னி, பரத்வாஜர், விச்வாமித்ரர், கொளதமர் முதலான மஹாமுனிகளை விஷ்ணுவைப் பூஜிக்க அர்ஹர்களாக விஷ்ணுவின் கடாக்ஷ மஹிமையால் கர்பசக்ராங்கிதமுடன் ஸ்ருஷ்டித்து பகவானுக்கு எதிரே நிறுத்தி; தமது ஆக்ஞைப்படியே ஸ்ருஷ்டித்த ப்ருகு முதலானவர்களுக்கு தந்தையும், தாயும், குருவும், தெய்வமும், போஷகரும் தாமாகவே இருந்து இவர்களுக்கு ஸாவித்ரியை உபதேசிக்க வேணுமென்று விண்ணப்பிக்க, அதனை ஏற்று ஹரியானவர் புன்னகையுடன் விகனஸரை நோக்கி ஸ்ருஷ்டித்த இவர்களுக்கு ஸகல கர்த்தாவும் நீயாகவே இருப்பாய். ஸனகாதிகளுக்கும் கூட நீயே குருவாயிருந்து நீயும் ஸாவித்ரீ மந்த்ரத்தை உபதேசிக்க அர்ஹணாகுவாய்; எம்மைப் போற்றும்படி த்வயமந்த்ர, மூலமந்த்ரங்களையும் உபதேசம் செய்யுங்கள் என்று விகனஸரைப் பார்த்துக் கூறி; ப்ருகு முதலான முனிபுத்ரர்களையும் ஸனகாதிகளையும் நோக்கி; ஓ புத்ரர்களே! ஸர்வ சாஸ்த்ர பராயணரான விகனஸரை ஆசார்யனாக அமர்த்திக்கொண்டு அத்யயனம் செய்துகொண்டு அவரை ஆசர்யுங்கள் என்று சொல்லி ப்ரம்மாவுடன் கூட விகனஸருக்கு ப்ருகு முதலானவர்கள்

வம்சத்தாரும் எமது புத்ரர்களும் சிஷ்யர்களாவார்கள் என்று சொன்னார். மேலும் உன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கும் முனிகளுக்கும் ஆசார்யன் விகனஸரே, அவர் ஆக்ஞைப்படியே உனது புத்ரர்களும் நடக்கட்டும் என்ற சொல்லி, நீ இப்பொழுது ஸ்ருஷ்டியின் நிமித்தம் ஸ்வாயம்பு முதலானவர்களுடன் உனது உலகத்தை அடைந்து ஸ்ருஷ்டியைச் செய் என்று சொல்லி, பிதாமஹரான ப்ரம்மா அப்படியே சென்றார்.

ஸ்ரீ விகனஸ மஹரிஷி பூலோகத்ததில் ப்ரவேசமான விஷயம்.

ஸ்வாயம்புவ மனுவின் காலத்திலுள்ள உலக வருத்தியைப் பார்த்த வேண்டி ப்ரம்மதேவர் புறப்பட்டு ஸர்வலோகங்களையும் பார்த்து; ஸூர்யனில்லாமல் இருள் சூழ்ந்திருப்பதுபோல எத்திசையிலும் ஹரிநாம கீர்த்தனமில்லாததால் வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகவும், பாபாத்மாக்களாகவும், க்ரூரர்களாகவும் இருக்கும் ஜனங்களைப் பார்த்து தம்புத்ரர்களுடன் விஷ்ணு லோகத்தையடைந்து அங்கு ஸ்ரீ தேவி, பூதேவிகளாலும் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும், ஸர்வ லோகங்களுக்கும் ஹிதத்தைக் கொடுப்பவராயும் பத்மநேத்ரங்களை உடையவராயும் விகனஸ, அத்ரி, ப்ருகு, வ்யாஸ, போதாயணாதி மஹரிஷிகளால் ஸேவிக்கப்பட்ட ராயுமுள்ள பகவானைப் பார்த்து ஓ தேவா! இந்த சராசர ரூபமான உலகத்தில் உமது அர்ச்சனையோ திருநாமஸ்மரனையோ இல்லாதிருக்கிறபடியால் மாயா பீடித்ததால் அக்ஞானம் வளர்ந்து உலகங்கள் கெட்டுக்கிடக்கின்றன. உமது ஆக்ஞைப்படியே இந்த விச்வங்களை ஸ்ருஷ்டித்தேன். இவை எல்லாவற்றிற்கும் தாமே கதியாகிறீர். பூர்வகாலத்தில் அர்ச்சாவதார விஷயமாய் தங்களால் அருளப்பட்ட ப்ரகாரமாய் அவதரித்து உலகத்தை ரக்ஷிக்க வேணுமென்றுக் கோரிய ப்ரம்மாவைப் பார்த்து ஹரியானவர் இவ்வாறு கூறினார். ஓ ப்ரம்மஸம்பவா! உன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகத்தில் ஸாது ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவும், துஷ்டர்களை சிக்ஷிப்பதற்காகவும் தாமத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நாம் அவதாரம் செய்கிறோம். பூலோகத்தில் அர்ச்சாவதார ரூபமாய் பூமியில் தேவியர்களுடன் அர்ச்சாவதாரம் செய்யப்போகிறோம். ப்ரகளுடனும் நீ உனது உலகத்திற்குப் போகலாமென்றுக் கூற ப்ரம்மா அவ்விதமே செய்தார்; பிறகு பகவான் முனியான விகனஸரை அழைத்து உலக ரக்ஷணைக்காக ஸ்ரீதேவி, பூமிதேவி ஆகியோருடன் நாம் அர்ச்சாவதார ரூபமாய் பூமியில் அவதரிக்கப் போகிறோம். நீ ஆத்மார்த்தமாயும், பிறருக்காகவாயினும்,

வீட்டிலாயினும், தேவாலாயங்களிலாயினும், நித்ய நைமித்யங்களிலும் எம்மை ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கடவாய், எம்மைக் கோரிச் செய்யும் கார்யங்களுக்கு தீகை தேவையில்லை. மேலும் ஸர்வ லோகங்களுக்கும் நன்மையைக் கோரியும் எம்மை ஆராதிக்கவேணும் என்று சொல்லவே பயத்தினால் விகனஸமுனி பகவானை நோக்கிச் சொல்லிக்கொள்கிறார்.

ஓஸ்வாமி! தமது ஆசீர்வாத அர்ஹனான நான் தன்யனானேன், அன்றி தேவாதிகளுக்கும் எங்களுக்கும் தாம் அருளிய உத்தமமான கார்யத்தைச் செய்ய சஞ்சலாத்மாக்களான என் போன்ற ரிஷிகளுக்கு நித்யமும் நிறைவேற்றுவது துர்லபம். தேவாதிகளுக்கும் கூட அசாத்யமான இந்த கைங்கர்யத்தைச் செய்யும் முறையில் கர்மலோபமுண்டாகலாம். அற்புத்தியினாலே அந்த தேவ ஆக்ஞைக்குத்தப்பிப் போகலாம். அல்லாமலும் எப்போதும் தமது ஸந்நிதானத்திலேயே இருக்க வேண்டியிருப்பதினாலும் அனேக அபசாரங்கள் உண்டாகலாம். எல்லா தெய்வாராதனைகளிலும் விஷ்ணு, ஆராதனமானது மேன்மையானதாகையால், அப்படிப்பட்ட தவறுதல்கள் ஏற்படக்கூடிய அக்கார்யத்தில் நியமிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளவே இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட பகவான்...

ஓ விகனஸ முனியே! எம்மை ஆராதிக்கும்பொழுது சுயகர்மலோபமாகுமென்று பயப்படாதே! காலபேதங்களினால் எற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்பட்டாலும் எம்மைக் கொண்ட கர்மங்கள் ஸம்பூர்ணத்தையே அடையும். உனது வம்சத்தாரான முனிந்திரர்களுக்கும் அப்படியே ஆகும். ஆகையால் எமது ஆக்ஞைப்படி நீ எமது ஆராதனத்தைச் செய்வாய் உனது சிஷ்யர்களும் அவர்களின் சிஷ்யர்களும் அவர்களின் சிஷ்யர்களும் கூடி எமது பூஜையைச் செய்யக்கடவர். உனது வம்சத்தார்களான கர்பவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் நாமே ஸ்வயமாய் கர்பத்திலிருக்கும் போதே எமது முத்ரையை தரிக்கச் செய்கிறோம். எம்மை ஆராதிக்கும்பொழுது இடையில் ஏதாவது கார்யம் ஏற்பட்டாலும் அதைச் செய்துவிட்டு பிறகு எமது கைங்கர்யத்தை நிறைவேற்றக்கூடும். காலபேதங்களினாலே தோஷமில்லை. நான்கு வேதங்களுடன் கூடின மந்த்ரங்கள் உனக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் யஜுர்வேதத்தை அனுசரித்து உனது மதத்தார்கள் எம்மை அர்ச்சனை செய்யும் எல்லோருக்கும் ஐஹிகாமுஷ்மிக பலன்கள் இரண்டும் கிடைக்கும். எனவே எமது ஆக்ஞைப்படி தினமும் எம்மை ஆராதிக்கக்கடவாய்.

உனது மதஸ்தர்கள் ஸாத்வீகர்களாயும் எப்பொழுதும் எம்மீது பக்தி செலுத்தும் சித்தமுள்ளவர்களாயும் இருப்பார்களான படியினாலே எமது புத்ரர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். எமக்கு ஸம்பந்தப்பட்டவர்களாயுள்ளவர்களில் ஸௌம்யமான எமது ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றவர் எம்மை ஆராதிக்கக்கடவர் இக்காரணத்தினால் தினமும் எம்மை ஆராதிக்க நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. ப்ரம்மாதி தேவர்களும் கூட எம்மை ஆராதிக்க ஸமர்த்தர்களல்ல. ஆகையால் எம்மைப்பூஜித்து ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் அடையக்கடவாய் என்று சொல்லும் ஹரியை நோக்கி நமஸ்கரித்து நமது ஆக்ஞைப்படியே செய்யும் எனது வம்சத்தார் எல்லோருக்கும் உம்மால் ஜீவனோபாயமாகிற படியினாலேயும் தோஷங்கள் ஏற்படலாமென்று சஞ்சலப் படுகிறேன் என்று விகனஸர் கூற; எமது கைங்கர்யத்தைச் செய்யும் வைகானஸர்களுக்கு அந்த தோஷம் இல்லை. எனது பொருள்கள் ஹவ்யகவ்யங்களிலும், தானங்களிலும், பூஜைகளிலும் எப்பொழுதும் எம்மைப்பூஜிக்கும் உங்களுக்கு முக்யமாகவே இருக்கும். எமது அம்சத்தினால் உங்களுக்கு முக்யமாகவே இருக்கும். எமது ஆக்ஞைப்படி நடப்பவர்களான படியினாலும் எமது தனத்தை அனுபவிக்கும் தோஷம் உங்களுக்கு இல்லை. அதற்காக பயப்படவேண்டாம். எம்மை ஆராதனை செய்பவனாய் இரு என ஆக்ஞாபித்தார்.

விகனஸாசார்யனுக்கும் பகவான் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்

பகவானின் ஆக்ஞையை எற்றுக்கொண்டு திரும்பவும் சொல்லிக்கொள்கிறார்.

ஓ ஸ்வாமி! தமது பாதாரவிந்தங்களை அடைந்ததன் பயனாக தன்யனாகவும், க்ருதார்த்தனாகவும், உபயோகமான ஜீவனத்தொழிலை அடைந்தவனாகவும் ஆனேன். தெய்வீக விஷயமாயும், மாநுஷிக விஷயமாயும் ஸூர்யோதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரையிலும் நித்யாத்மாவான முனிச்வரர்களால் எந்தவிதிப்படி உமது ஆராதன கைங்கர்யத்தைச் செய்ய வேண்டுமோ அதனைச் சொல்ல வேண்டுகிறேன் எனவும்; பகவான் அப்போதே தேவவாக்கையும் ஸமஸ்த வேத சாஸ்த்ரங்களையும், மந்த்ரங்களையும், ஆகமார்த்தங்களிலே

ஆசாரங்களையும், ஆகம ரஹஸ்யங்களையும், மந்திரங்களுக்கு மூலமந்திரங்களையும் தாமே சொல்லி; நீ செய்யும் ஸூத்ரம் வைகானஸம் என்று சொல்லப்படும் வீடுகளிலும், தேவாலயங்களிலும் அர்ச்சிக்கக்கூடும். நிஷேகம் முதலாக சமசானம் வரையிலும் மாநுஷிகவிஷயத்தையும், கர்ஷணம் முதல் உத்ஸவம் வரை தெய்வீக விஷயத்தையும் மற்றும் வேண்டிய எல்லாவற்றையும் உனது ஸூத்ரத்தில் சொல்லி ; எம்மை ஆராதிப்பதும் எமது நாமஸ்மரணை செய்வது எம் த்வயமந்திரம்; மூலமந்திரம் ஆகியவைகளையும் குரு சிஷ்ய பரம்பரையாக உபதேசித்து ஜபித்து வருவதால் மோக்ஷபலனானது தடைபடாது என்றும் பகவான் கூறினார்.

வைகானஸர்கள் என்றால் எமது புத்ரர்கள் என்றும், கர்பத்திலேயே சக்ராங்கிதம் செய்யப்பட்டவர்கள் என்றும் ஆவார்கள். வைகானஸ ஸ்த்ரீகள் கர்பம் தரித்த எட்டாவது மாதத்தில் கர்பத்திலுள்ள சிசுவுக்கு எமது முத்ரையாம் சக்ரதாரணத்தை தரிக்கச் செய்கிறோம். அந்த முத்ரையானது சிகபிறந்தவுடன் காணப்படமாட்டாது. அத்தப்படி நாம் கர்பத்திலேயே ஸமாச்சரணம் செய்தாலும் உனது மதத்தோர்களுக்கு நீயே குருவாக ஆவாய். உலகத்தில் வைஷ்ணவம் நான்கு விதமாக சொல்லப்படும். அவை அனாதிவைஷ்ணவம், ஆதி வைஷ்ணவம், பஞ்சஸம்ஸ்கார வைஷ்ணவம், அவாந்தரவைஷ்ணவம் என்பதாகும். இதில் அனாதி வைஷ்ணவம் என்பது பராத்பரமான எமக்கே கூறப்பட்டதாகும். ஆதி வைஷ்ணவர்களென்பது உனது ஸூத்ரர்களான ஸ்ரீவைகானஸர்களுக்கும்; பஞ்சஸம்ஸ்கார வைஷ்ணவர்களென்பது ஆசார்யனிடத்து பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்து கொள்ளும் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரர்களையும்; அவாந்தர வைஷ்ணவர்களென்பது முண்டமுத்ராதாரிகளாக பெருக்கு மட்டுமாக செயல்படுபவர்களையும் குறிக்கும். இவைகளில் ஸ்ரீவைகானஸர்கள் மட்டும் எனக்கு புத்ரர்கள். மற்றவர்கள் எமக்கு தாசர்கள். எமது புத்ரர்களுக்கு அடையாளங்கள் வேண்டியதில்லை. எமது தாஸர்களுக்கு அடையாளங்கள் உண்டு. பன்னிரு நாமங்களும் கழுத்தில் துள்சிமணி மாஸ்களும், எமது நாம ஸங்கீர்த்தனங்களும் முக்தியைக் கொடுக்கும். வித்வான்களாக இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் ஸ்ரீ வைகானஸர்கள் எமது பக்தர்களையும், மற்றவர்களையும், எமது உலகத்தையும் உத்தாரகம் செய்பவர்களாவார்கள்.

ஸ்ரீ வைகானஸ ஸூத்ரத்தைச் சேர்ந்தவன் அகஸியாயிருந்தாலும், அநாகரீகஸ்தானாய் இருந்தாலும் வித்வத் திறைமையிலும் தாழ்த்தவனாக இருந்தாலும் எமது பாததீர்த்தத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொள்வதாலும், எமக்கு நைவேத்யம் செய்த அன்னத்தை உட்கொள்வதாலும் அவன் செய்த பாபங்கள் அனைத்தும் பரிஹரிக்கப்படும். இந்த காரணங்களால் எமது ஆராதனத்தில் தோஷங்கள் ஏற்படாது. ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்கும் நிமித்தம் ஸ்ரீ தேவி, பூமிதேவி ஸகிதமாய் பூலோகத்தில் அவதரிக்கிறோம். ஆகையால் நீ உனது புத்ரர்களான ப்ருகு முதலான முனிகளுடன் கூட உத்தமமாயும் ப்ரஸித்தமாயும், நபோபலமுள்ளதாயும் உள்ள நைமிசாரண்யத்தில் ப்ரவேசிக்கலாம். நாம் அங்கு நரநாராயண ரிஷியாக அவதரிக்கப் போகிறோம். அங்கே எம்மை ஆராதனம் செய்ய வேணும். எமக்குப்ரியமான நைமிசாரண்யத்தில் எமது ஆக்ஞைப்படிக்கு எல்லோராலும் பூஜிக்கக்கூடியவராம் நாராயண பராயணர்களான சிஷ்யர்களுடன் கூட லோகத்திற்கு ஹிதம் செய்யக்கூடிய தைவிக-மாநுஷிகம் என்ற ஶ்ரீபுடன் வைகானஸ ஸூத்ரத்தை அபிவ்ருத்தி செய்யவேண்டும். அர்ச்சா விக்ரஹரூபமாய் நாம் எங்கெங்கு அவதரிக்கிறோமோ அங்கெல்லாம் உனது ஸூத்ரத்தைக் கொண்டவர்கள் எம்மை ஆராதித்து வரவேண்டும். எமது ஆக்ஞைப்படி உனது ஸூத்ரத்தை அவலம்பிக்கிறவர்களுக்கும், எம்மைக் கோரியே ஸகல கர்மாக்களையும் செய்பவர்களுக்கும், எமது ஆக்ஞைப்படி நடப்பவர்களுக்கும் மறுஜன்மம் கிடையாது. நீ பயப்படவேண்டாம். உனது சிஷ்யர்களான ப்ருகு முதலானவர்களுடன் எம்மை பூஜிப்பாய். அபசார தோஷங்கள் எதுவும் ஏற்படாது என்று மொழிந்தார்.1

அந்த பகவானின் ஸத்வாக்கியங்களைக் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு, பகவானின் ஆக்ஞைக்குக் கீழ்ப்படித்து நமஸ்கரித்து சிஷ்யர்களுடன் ஸ்வாயம்புவ மனுவின் ஆட்சிகாலம்; முதல் க்ருத்யுக சுக்ல வருஷத்தில், ஆவணிமாத வளர்பிறை, பெளர்ணமி திதி, திங்கட்கிழமை, திருவோண நக்ஷத்திரமும், சிம்மலக்னமும் கூடிய காலை நேரத்தில் விகனஸர்

1 ஸ்வாயம்புவ மனோ:காலே யுகாதௌ சுக்லவத்ஸரே II
சர்வணேச்சராவணே சுக்ல பூர்ணிமா ஸோமவாஸரே I
ஸிம்ஹலக்னேன ஸம்யுக்தே விகனாத் ப்ராபநைமிசம் II

நைமிசாரணயத்தில் ப்ரவேசித்தார். அப்பொழுதே விகனஸர் சந்தோஷத்துடன் வைகானஸ ஸூத்ரத்தை எழுதத் தொடங்கினார். அந்த விகனஸ முனியினால் முப்பத்திரண்டு அத்யாயங்கள் கொண்ட மாநுஷிக கர்மங்களான நிஷேகம் முதலாக ச்மசானம் வரையிலான ஒரு கோடியே ஐம்பது லக்ஷம் ப்ரமாணங்களும் தைவிக விஷயமாய் கர்ஷணம் முதல் உத்ஸவம் வரையிலும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஸூத்ரங்களின் க்ரந்த விஸ்தாரத்தின் விரிவை அஞ்சி குருவான வினஸாசார்யனின் அனுக்ரஹத்தோடு காச்யபர், அத்ரி, ப்ருகு மற்றும் என்னாலும் (மரீசி) நான்கு லக்ஷம் க்ரந்தமாகச் சுருக்கிக்கூறப்பட்டது.

நான்கு லக்ஷம் க்ரந்த ப்ரமாணத்திற்கான விபரம்

ஐயமென்றும், ஆனந்தமென்றும், ஸம்ஞானமென்றும், வீரமென்றும், விஜயமென்றும், விஜிதமென்றும், விமலமென்றும், கல்பமென்றும் மொத்தம் ஒரு லக்ஷத்து என்பத்து நாலாயிரம் க்ரந்தங்கள் எட்டு ஸம்ஹிதைகளாக என்னால் (மரீசி மஹரிஷியால்) சொல்லப்பட்டது.

கிலமென்றும், கிலாதிகாரமென்றும், புராதிகரணம், வாஸாதிகரணம், அர்ச்சாதி கரணம், மாஸாதிகரணம், க்ரியாதிகரணம், நிருக்தாதிகரணம், ப்ரகீர்ணாதிகரணம், யக்ஞாதிகரணம் என்பதாக அறுபத்து நாலாயிரம் க்ரந்தங்கள் ப்ருகு மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டது.

பூர்வதந்த்ரம், விஷ்ணுதந்த்ரம், உத்தரதந்த்ரம், மஹாதந்த்ரம் என்பதான நான்கு தந்த்ரங்களும் என்பத்தெட்டாயிரம் க்ரந்த பரிமாணமுடையதாக அத்ரிமஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டது.

ஸத்யகாண்டம், கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்கள் அறுபத்து நாலாயிரம் க்ரந்த ஸங்க்யை உடையதாக காச்யப மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்டது.

மேலே சொல்லப்பெற்றுள்ள இந்த நான்கு விதங்களும் விகனஸ ஸூத்ரத்தையே ப்ரதானமாகக் கொண்டு அமைக்கப் பெற்றதாகும். இப்படியிருக்க கொஞ்ச காலத்தில் விஷ்ணுவானவர் நரநாராயண ரிஷியாக பத்ரிகாச்ரமத்தில் அவதாரம் செய்து உலகத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த விஷ்ணுவின் அவதாரத்தை முனிச்ரேஷ்டரான விகனஸர் அறிந்து அங்கு வந்து நரநாராயண ரூபமாயுள்ள விஷ்ணுவை நமஸ்கரித்து விதிப்படி பூஜை செய்தார். அது முதல் உலக ரக்ஷணைக்காக ஸ்வாமியானவர் எங்கெங்கு அர்ச்சா ரூபமாய் அவதரிக்கிறாரோ அங்கெல்லாம் ஸ்வாமியை ஆராதிக்க வைகானஸ

ப்ராமமணர்களான நாங்கள் எங்கள் புத்ரபௌத்ரர்களுடன் கூட மஹாப்ரபுக்களால் அழைக்கப்பட்டு பகவானை ஆராதிப்பதற்கு க்ரமமாய் ஆசார்யரின் அனுக்ரஹத்தினால் ஸ்ரீ புண்ட்ரம் என்னும் க்ராமத்தை அடைந்து அதன்பிறகு விஷ்ணு பூஜைக்காக எங்கும் நினைத்து நின்றோம்.

ஸ்ரீமத்விகனஸோத்பத்தி சரித்ரம் முற்றும்.

ஸ்ரீ வைகானஸ சரித்ரம்

ஸ்ரீமதனந்த கல்யாணகுண விசிஷ்டராயும் சங்கசக்ர கதாதரராயும் ஸ்ரீ வைகானஸ பூஜிதராயும் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணன் அகில ஜகத் ஸ்ருஷ்டியின் நிமித்தம் தமது நாபிக்கமலத்திலிருந்து நான் முகனையும், அந்த சதுர்முக ப்ரம்மாவினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு அனைவரும் ஸம்ஸாரக்கடலில் அழுந்தி கிடப்பதால் பகவானின் மஹிமைகளை அறியமுடியாத மாயாமோஹிதமான மனதையுடைய ஜனங்களின் அக்ஞானங்களை நீக்கி பகவத் தத்வங்களை போதிக்க அர்ச்சனாதி முறைகளால் நிறைவேற்றும் பொருட்டு தமது ஹ்ருதயகமலத்தினின்றும் ஸ்ரீ விகனஸ மஹாமுனியை ஸ்ருஷ்டித்து உலக ஸ்ருஷ்டியை சதுர்முக ப்ரம்மாவிற்கும்; அர்ச்சனை ஆராதனை முறைகளை ஸ்ரீவிகனஸருக்கும் உபதேசித்து அனுக்ரஹித்தார். அப்பொழுது ப்ரம்மாவானவர் அகில உலகங்களையும், ஸ்வாயம்பு முதலான மனுக்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து; அவர்களில் ஒருவரான ஸ்வாயம்புவ மனுவை நோக்கி நீபூலோகத்திற்குச் சென்று ஜனாபிவ்ருத்தி செய் என ஆக்ஞாபித்தார். அவர் ஜலமயமாயுள்ள கோளமத்தியில் பூமியைக் காணாததால் வசிக்க ஆதாரமான இடமில்லையே என்று ப்ரம்மாவிடம் சொல்ல; நான் முகன் ஹரியைப் ப்ராத்தித்தார். உடனே ஹரியானவர் யக்ஞவராஹம் என்னும் பன்றி அவதாரமெடுத்து ஜலாந்தரத்திலிருந்த பூமியை மேலே கொண்டுவந்து நிலைநாட்டினார்.

(அப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கும் கார்த்திகை மாதத்தில் சுக்லபக்ஷம் நவமி திதியிலிருந்து க்ருதயுகமானது ஆரம்பமாயிற்று)

இதன் பிறகு அந்த ஸ்வாயம்பு மனுவானவர் அதே வளர்பிரை த்வாதசி தினம் (பூமியைக்கண்ட மூன்றாவது நாள்) பூமியில் ப்ரவேசித்தார். இந்த ஞாபகத்திற்காகத்தான் இன்றும் க்ருதயுகாதி என்றும் அதே சுக்லபக்ஷ திதி நாளில், ஸ்வாயம்புவ மன்வாதி என்றும் பஞ்சாங்கங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீவைகானஸ மஹரிஷி ஸ்வாயம்புவ மனுவின் காலத்தில் - (ஆதார ஸ்லோகம்) -

“ஸ்வாயம்புவ மனோ:காலே யுகாதௌ சுக்லவத்ஸரே !!
ச்ரவணே ச்ராவணே சுக்லபூர்ணிமா ஸோமவாஸரே!
ஸிம்ஹலக்னேன ஸம்யுக்தே விகனாத் ப்ராப நைமிசம்!!”

விகனஸரானவர் க்ருதயுகத்தில் சுக்ல வருஷத்தில் ஆவணி மாதத்திய சுக்லபக்ஷத்து, பெளர்ணமியன்று, திங்கள்கிழமை தினம். இருவேணநக்ஷத்திரம், கூடிய காலை நேரம் ஸிம்ஹ லக்னத்தில் நைமிசாரண்யத்திற்கு வந்தார் என அறியமுடிகிறது.

பிறகு ஸ்வாயம்புவ மனுவும் சதருவை என்னும் ஒரு கன்னிகையும்,, ப்ரம்மாவின் உடலினின்றும் பிறந்து அவர்களிருவரும் கூடியிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ப்ரிய ப்ரதோத்தானன்,பாதுலர் என்று இரு புருஷர்களும் - ஆஹுதி, தேவஹுதி, ப்ரஸுதி என்று மூன்று கன்னிகைகளும் பிறந்தார்கள்.

அந்த ஆஹுதியை ருசிகருக்கும், தேவஹுதியை ஸ்ரீமருக்கும், ப்ரஸுதியை தக்ஷணருக்கும் கொடுத்து ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் கல்யாணத்தை நிறைவேற்றினார். அவர்களாலேயே ஸந்தநிகள் வ்ருத்தியாகி க்ரமமாக பூலோகத்தில் பூர்த்தியடைந்ததென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 1

இதற்கு முன்பு மானஸிக ஸ்ருஷ்டி என்பது தெரிந்ததே மானஸிக ஸ்ருஷ்டி என்பது நனைவினால் பிறப்பிக்கக்கூடியதானது மஹாவிஷ்ணுவினாலும், ப்ரம்மாவினாலும் மட்டும் செய்யக்கூடியது. மேலும் இவ்விருவருக்கும் விகனஸ சப்தாபிதேயம் உண்டாகியிருக்கிறபடியினாலே இவர்களின் மானஸிக புத்ரர்களான எல்லோருக்கும் வைகானஸாபிதேயமே ஜகத்ப்ரஸித்தமான ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணாதிகளிலும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீஹரிக்கும், ப்ரம்மாவுக்கும் விகனஸ சப்தாபிதேயம் உண்டு என்பது விஷ்ணு விஷயமான பாரதம் ஸஹஸ்ரநாமமென்னும் க்ரந்தத்தில் இருப்பதாலும், “நாராயணஸ்ய யஸ்யாத்மா விகனா இதிவர்த்ததே” என்று ஆனந்த ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிறபடி நாராயணரான மஹாவிஷ்ணுவின் ஆத்மாவிற்கு விகனஸ் என்று பெயர் இருப்பதாலும் பாகவதம் பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில் - கோபிகா கீதையில் “விகனஸார்த்திதோ - விச்வகுப்தயே” - “விகனஸா ப்ரம்மணா” என்றும் இருக்கிறது. விகனஸ ப்ரம்மாவானாலும் என்ற மேற்படி பொருள் கொள்கிறபடி இவைகளால் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கும் - நான்முகனுக்கும் விகனஸ அபிதேயம் உண்டு என்பதாக அறியத்தக்கது.

1) பாகவதம் - மூன்றாவது ஸ்கந்தத்தில் ஸ்வாயம்புவ மனுவானவர் “ப்ரஜாவ்ருத்தி கதா” ப்ரஜைவ்ருத்தி கதையைச் சொல்வதாக ஒரு கதை உள்ளது. இதுவே மேற்சொன்ன விஷயத்தின் ஆதாரமாகும்.

வேதமானது வ்யாஸமஹாமுனியால் பிரிக்கப்படுவதற்கு முன்பேயுள்ள வேதத்திலிருந்து வைகானஸ சாகை என்ற பாகத்தை பகவான் விகனஸருக்கு உபதேசித்ததாகவும் மர்சி மஹரிஷியால் சொல்லப்பட்ட ஆனந்த ஸம்ஹிதையில் காணக்கிடைக்கிறது.

யாவது ஸம்மிலிதாவஸ்தா வேதானாம் வ்யஸனாத்புரா!
தாம்ஸுவகானஸிம்சாகாமனாதாவத்யாபயன் முனிம்!!

இங்கு முனி என்பதாலே விகனஸரை மட்டுமே குறிக்கும். வேத சமுதாயத்தில் வைகானஸ சாகை என்ற பிரிவு இருக்கிறபடியினாலே அந்த வைகானஸ சாகையையொட்டி விகனஸமுனி ஸுத்ரம் எழுதினபடியால் இந்த ரிஷி எழுதிய ஸுத்ரத்திற்கே வைகானஸ ஸுத்ரம் என்று பெயர். “ச்ரௌதம் வைகானஸம் ப்ரோக்தம்” என்று பத்மபுராணத்தில் சொல்லி இருக்கிறபடி வைகானஸ ஸுத்ரமானது ச்ரௌதம் என்பதைச் சொல்வதாக இருக்கிறது. இதனால் வைகானஸ ஸுத்ரம் வேதஸம்பந்தப்பட்டதென்று தெரியவருகின்றது.

இந்த ஸுத்ரத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் எல்லோரும் வைகானஸர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள். இந்த விகனஸரிஷிதான் வானப்ரஸ்த தர்மத்தை கூறியவர்.

புஷ்ப மூல பலைர்வாபி கேவலைர் வர்த்தயேத்ஸதா!
காலபக்வைஸ்வயம் சீர்ணை: வைகானஸ மதேஸ்தித:!!
விகனோமுனிநா ப்ரோக்தம் ஸுத்ரம் வைகானஸம் மதம்!
வானப்ரஸ்தஸ்ய தத்ரைவ பூர்ணதர்மோபதேசத:!!

என்றபடி வானப்ரஸ்தர்கள் காலமுதிற்சியால் தானே உதிர்ந்த புஷ்பங்களினாலும் காய். கனி, கிழங்குகளைக் கொண்டும் எப்பொழுதும் ஜீவிக்கக்கடவது என்று வைகானஸ ஸுத்ரத்தில் இருக்கிறது. வானப்ரஸ்தாச்ரம ஸ்வீகாரத்திற்கு வைகானஸ ஸுத்ரம்தான் முக்கிய ஆதாரமாக இருக்கும் காரணத்தினால் வானப்ரஸ்தர்கள் வைகானஸர்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

வானப்ரஸ்தர்கள் வைகானஸர்கள் என்பது எப்படி?

சராசரஸ்வரூபியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் ஆத்மாவிற்கு விகனஸ என்று பெயர் இருப்பதாலும்; அந்த ஆத்மாவிலிருந்து பிறந்த ரிஷிக்கு விகனஸர் என்று பெயரிட்டாலும்; அந்த விகனஸமுனியால் சொல்லப்பட்ட ஸுத்ரம் வைகானஸம் என்று

சொல்லப்படுவதாலும்; மேற்படி ஸுத்ரத்தில் வானப்ரஸ்தாச்ரம விதி இருப்பதாலும், அதன்படி வானப்ரஸ்தாச்ரம ஸ்வீகாரம் செய்வதனாலும்; இந்த விகனஸரிஷியும் சிஷ்யர்களும் வானங்களிலே ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டு வானப்ரஸ்தர்களாய் இருந்ததாலும் இவர்களின் இந்த ஆச்ரமத்தாருக்கும் இந்த ஸுத்ரானுஷ்டானிகளுக்கும் வைகானஸர்கள் என்றும் வானப்ரஸ்தர்கள் என்றும் பெயர் உண்டாயிற்று. மேலும் அனேக இடங்களில் வைகானஸரிஷி என்று உதாஹரிக்கப்பட்டும் இருக்கிறது. வைகானஸ ரிஷி தமது சிஷ்யர்களுடன் நைமிசாரண்ய பிக்ஷத்ரத்தில் ப்ரவேசித்து தபோநிஷ்டானுஷ்டராய் இருப்பதறிந்து ரிஷி வர்க்கங்கள் அங்கு பெருகலாயிற்று.

இந்த வைகானஸ ரிஷி தமது சீடர்களுடன் கூட ஸ்வாயம்புவ மனுவின் காலத்தில் பூலோகத்தில் நைமிசாரண்யத்திற்கு வந்து வைவஸ்வத மனுவின் காலம் வரையில் எங்கெங்கு இருந்தார்கள் என்று ஆராய்ந்ததில் திலீப மஹாராஜாவுக்கு வைகானஸ ரிஷி மாகஸ்நான விசேஷத்தைக் குறித்து விவரித்ததாக தெலுங்கு பாஷையிலுள்ள பத்மபுராணத்தில் காணக்கிடைக்கிறது. இந்த திலீபச் சக்கரவர்த்திக்கு ஸ்ரீராமஸ்வாமி ஸ்ரீநாவது தலைமுறை பேரன் என்று மஹாகவி காளிதாஸரால் எழுதப்பட்ட ரகுவம்சம் என்ற க்ரந்தத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதுடன் இந்த ஸ்ரீராமசந்தரமூர்த்தி வைவஸ்வதமனுவின் ஸ்ரீநாவது த்ரேதாயுதத்தில் அவதரித்ததாக “ஸ்ரீராம காலநிர்ணய போதினி” நமக்குத் தெளிவுபடுத்துவதால் இந்த வைகானஸர் திலீபச்சக்கரவர்த்திக்கும் முற்பட்டவர் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. மேலும் இந்த வைகானஸர்கள் இராமயணக்கதை நடந்த காலத்தில் கிழக்கே “ஸௌமனஸம்” என்னும் சிகரத்திலும், வடக்கே மைநாகபர்வத குகை ஒன்றில் ஒரு ஆச்ரமம் இருந்ததாகவும், சரபங்கருடைய ஆச்ரமத்திலிருந்த ஸ்ரீராமசந்தரமூர்த்தியை தரிசிக்க வந்து சென்றதாகவும்; மைநாக யணத்தில் வைகானஸ ஸரஸ் இருந்ததாகவும்; வசிஷ்டருடைய ஆச்ரமத்தில் வைகானஸர்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கும் ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயணத்தில் ஆதாரங்கள் காணக்கிடைக்கின்றன. ஸ்ரீமத்ராமாயணம் ஆதிகாவ்யமென்பதால் இதுவே முதல் ஆதாரமாகச் சொல்ல வேறுவாகிறது.

ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயணத்தில் காணக்கிடைக்கும்

ஆதாரங்கள்:

ஸ்ரீமத்வால்மீகி ராமாயணத்தில்: கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் நாற்பத்து மூன்றாவது ஸர்கத்தில் - முப்பத்திரண்டு மற்றும் மூன்றாவது ச்லோகங்கள் -

“தம் தேசம் ஸமதிந்ரமய ஆச்ரமம் ஸித்தஸேவிதம்!

ஸித்தாவைகானஸாத்ர வாலகில்யாச்ச தாபஸா:!!

வந்த்யாஸ்தேது தப: ஸித்தா: தாபஸாவீதகல்மஷா:!

ப்ரஷ்டாவ்யா சாபி ஸீதாயா: ப்ரவ்ருத்தீர்விநயான்விதை:”!!

... ஆகையால் அந்த தேசத்தைக் கடக்கும் - பொழுது ஸித்தர்கள் நமஸ்கரிக்கக் கூடிய ஆச்ரமம் ஒன்று உள்ளது. அதில் அணிமா முதலான அஷ்டைச்வர்யங்களும் உள்ளவர்களும்; தபோ மஹிமை அடைந்தவர்களும்மான வைகானஸர்களும், வாலகில்யர்களும் வசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தவத்தின் பயனால் அணிமா முதலான எட்டு ஸித்திகளையும் அடைந்து பாபத்திலிருந்து விடுபட்டவர்களான அந்த மஹாத்மாக்களுக்கு நீங்கள் அவச்யம் நமஸ்காரங்களைச் செய்து மிகவும் வினயமாக ஸீதாதேவியின் வரலாறுகளைக் கேட்கவேண்டும் என்று ஸீதையைத் தேடுவதற்காக வடதிசைக்கு அனுப்ப நியமித்த சதபலீ முதலான வானரர்களிடம் ஸுகீவன் சொல்லி அனுப்பியதாகக் காணக்கிடைப்பதால்; அது சமயம் வைகானஸர்கள் அங்கு இருந்ததாக அறியமுடிகிறது. மேலும்!

“ஹேம புஷ்கர ஸம்சன்னம் தஸ்மின் வைகானஸம் ஸர:!”

தருணாதித்ய ஸங்காசை: ஹம்ஸைர் விசரிதம் சுபை:!!

என்ற ச்லோகத்தின் மூலம் அங்கு “வைகானஸ ஸரஸ்” ஒன்று இருந்ததாகவும் அறிய முடிகிறது.

ஆகையால் இளஞ்சூரியன் ஜோதிக்கு ஒப்பாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் ச்ரேஷ்டமான அன்னபக்ஷிகளின் வசிப்பிடமாயும் பொன்னிறமான சுத்தஜலம் நிறைந்த வைகானஸ தீர்த்தம் இருக்கிறது என்றும்; அங்கு வைகானஸர்கள் வசிப்பது காரணமாகவே அந்த தீர்த்தத்திற்கு வைகானஸ தீர்த்தம் என்று சொல்லப்பட்டதாகவும் ஊஹிக்கமுடிகிறது.

M.L.J.Press Publication Ramayanam Page No.500

அதே யோன்று கிழக்கு திசையில் ஸௌமனஸ மலைகளில் வசித்ததற்கான ஆதார ச்லோகங்கள் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் அறுபதாவது ஸர்கத்தில் காணக்கிடைக்கின்றது.

தத்ர வைகானஸா நாம வாலகில்யா மஹர்ஷய:!

ப்ரகாசமான த்ருச்யந்தே ஸூர்யவர்ணாஸ்தபஸ்வின:!!!

என்று சொல்லியிருப்பதால் ஸீதாதேவியைத் தேடுவதற்காக கிழக்கு திசைநோக்கி அனுப்பப்பட்ட வினதனிடம் ஸுகீவனானவர் - ஸௌமனஸ சிகரத்தில் மஹாதபோதனர்களாயும் திவ்ய தேஜஸ்ஸுடன் ஜ்வலித்துக் கொண்டும் அங்கு இருக்கக் கூடிய வைகானஸர்களிடமும், வாலகில்யர்களிடமும் ஸீதாதேவியைப் பற்றி விசாரிக்குமாறு ஆழ்ஞையிட்டதாக அறிய முடிகிறது.

மேலும் இராமாயணம் ஆரண்ய காண்டத்தில் ஆராவது ஸர்கத்தில் -

சரபங்கே திவம்யாதே முனிசங்கா: ஸமாசுதா:!

அப்யகச்சந்த காசுத்ஸதம் ராமம் ஜ்வலித தேஜஸம்!!

வைகானஸா வாலகில்யா: ஸம்ப்ரக்ஷாலா மரீசிபா:!

அச்மகுட்டாச்ச யஹவ: யத்ராஹாராச்ச தாபஸா:!2

என்றிருப்பதால் வைகானஸர்களும், வாலகில்யர்களும், ஸம்ப்ரக்ஷாகளும், மரீசிகள் முதலான முனிச்வர்கள் சரபங்கரின் ஆச்ரமத்தில் ஒரு நாள் தங்கியிருந்த ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியை நிரிசிப்பதற்காக வந்தார்கள் என்று இதன் மூலம் அறிவதால் அச்சமயம் தண்டகாரணயத்தில் வைகானஸர்களும் வசித்திருந்ததாக அறிய முடிகிறது.

“வைகானஸர்கள்” என்ற பதத்திற்கு விகனஸ முனினா ப்ரோக்தம் ஸூத்ரமதிக்குத்ய தன்மார்கானுஸாரினோ வையகானஸா:” - அதாவது:- விகனஸ முனியினால் எழுதப்பட்ட ஸூத்ரத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் எல்லோரும் வைகானஸர்களே என்று யஹேச்வர தீர்த்தர் என்பவர் பொருள் கூறுகிறார். எனவே வையகானஸர்கள் அனைவரும் விகனஸ முனியால் எழுதப்பட்ட

1) M.L.J.Press Publication Ramayanam Page No.494

2) M.L.J.Press Publication Ramayanam Page No.306

ஸுத்ரத்தை அனுஷ்டித்தவர்கள் என்றுத் தெளிவாகக்
கறமுடி கிறது ஸ்ரீமதாமாயணம் பாலகாண்டத்தில்

“ரிஷிபிள்ளைதில்யைச்ச ஜபஹோம் பராயணை!
அந்யைர் வைகானஸைச் சைவ ஸமந்தாதுபசோபிதம்!!!

என்றிருக்கிறபடியால் - வஸிஷ்டருடைய ஆச்ரமமானது,
ஜபஹோமம். வேதபாராயணம் முதலிய கார்யங்களைச் செய்யும்
வைகானஸர்களாலும், வாலகில்யர்களாலும் நிறைந்திருக்கிறது
என்று அதன் பொருள் கிடைப்பதால் வஸிஷ்டருடைய
ஆச்ரமத்திலும் வைகானஸர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது.
அக்காலமானது வைவச்வத மனுவின் கடைசியான ஐந்தாவது
த்ரோதாயுகம் நடந்துவரும் சமயமாகும். இதே வைவச்வத
மனுவின் இருபத்தெட்டாவது யுகமான த்வாபரயுகத்தில்
காம்யவனத்தில் இருந்ததாக ஆதாரங்கள் காணக்கிடைக்கின்றன.

“வைகானஸர்னாம் ஸித்தானாம் ரிஷிணாமாச்ரமப்ரிய!!2

என்று ஸித்திபெற்றவர்களான வைகானஸ ரிஷிகளுக்கு
பிரியமான ஆச்ரமங்கள் காம்யவனத்தில் இருக்கினதென்று கதை
சந்தர்ப்பத்தில் தர்மபுத்ரரிடம் தெளம்யாசாரியார் சொன்னதாக
அறிய முடிகிறது. மேலும் அதே பர்வாவில் தீர்த்தயாத்ரா
ஸமயத்தில் குஷ்யச் குங்கோபாளக்யானத்தில் யுதிஷ்டிரர்
லோமசரைப்பார்த்து

“உபஸ்பூர்யே ஹவிதிவ தஸ்யாம் நத்யாம் தபோப்லாத்!

மாநுஷ்யநஸ்யமி விஷ்யாதபேத: பச்ய லோமசு!!

ஸர்வன் லோகான் ப்ரபச்யாமி ப்ரஸாதாத்தவ ஸுவ்ரத !

வைகானஸானாம் ஜபதாமேஷ சப்தோ மஹாத்மனாம்!!3

என்பதாக வைதரணீ நதீ தீரத்திலிருந்து கொண்டு இந்த
நதீ தீர்த்தத்தில் ஆசமனம் செய்து தவமஹிமையால் மானிடப்
பிறவியிலிருந்து விடுபட்டேன். ஓ! லோமச மஹாமுனியே உனது
அனுக்ரஹத்தால் ஸர்வ உலகங்களையும் தரிசிக்கிறேன்.
தபோமஹிமை கொண்ட மஹாத்மாக்களான வைகானஸர்களின்
வேதகோஷங்களைக் கேட்கின்றன என்பதாகச் சொல்லி

1) M.L.J.Press Publication Ramayanam Page No.74

2) இது ஸ்ரீமஹாபாரத ஆரண்யபர்வத்தில் என்பதாவது
அத்யாயத்தில் பதினாறாவது ஸ்லோகம்.

3) இது ஸ்ரீமஹாபாரத ஆரண்யபர்வத்தில் நூற்றுபதி
மூன்றாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது ஸ்லோகம்.

த்ருசதம் வை ஸஹஸ்ராணி யோஜனானாம் யுதிஷ்டிர:

தத்ர த்வனிம்ச்ருணோம்யேனம் தூஷ்ணீமாஸ்வ விசாம்பதே!!!

என்று லோமசர் தர்மபுத்ரரிடம் திரும்ப பதிலளித்தார்.
அதாவது ஓ! தர்மபுத்ரா இந்த வைகானஸர்களின் த்வனியை
(சப்தத்தை) மூன்றுலக்ஷம் யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்து
கொண்டே கேட்கிறாய். இது நீ மேலே சொன்ன நதியான
வைதரணியில் ஆசமனம் செய்து புண்யபுருஷனாக ஆன
காரணத்தினால் தான் முடிகிறது என்பதை அறிவாயாக - என
லோமசர் தர்மபுத்ரரைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்.

சைத்யாச்சைதே பஹுவிதாஸ்த்ருத சானான்யுதிஷ்டிர:!

ஏதச்சந்தரமஸஸ் தீர்த்தம்ருஷ்ய: பர்யுபாஸதே!!

வைகானஸா வாலகில்யா: பாவகா வாயுபோஜநா:!!2

ஓ! தர்மபுத்ரா அனேகவிதமான இந்த யாகசாலைகளும்
தெய்வத்தன்மையுள்ள சந்தரமஸ தீர்த்தமும் ஆகிய இவைகளின்
மஹாமேன்மையுள்ளவர்களும்; காற்றையே ஆஹாரமாக
உட்கொள்பவர்களான ரிஷிகளான வைகானஸர்களும்,
வாலகில்யர்களும் அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதாக லோமசர்
தர்மபுத்ரருக்குக் கூறினார் என்பதாகும்.

விகனஸ ரிஷியானவர் தமது சிஷ்யர்களுடன்
பூலோகத்திற்கு வந்து தற்காலத்திற்கு எவ்வளவு வருஷங்கள்
ஆகின்றன? என கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் - ஸ்வாயம்புவ மனு
பூலோகத்திற்கு வந்த ப்ரபவ வருஷத்தை அடுத்து வரும் கக்ல
வருஷத்தில் விகனஸ மஹரிஷியும் பூலோகத்திற்கு வந்திருப்பதாக
அறிய முடிவதால் தற்சமயளம் நடந்து வரும் வைவச்வத
மன்வந்தரத்திற்கு கடந்த வருஷங்களைக் கணக்கிட்டால் க்ருதயுகம்,
த்ரோதாயுகம், த்வாபரயுகம், கலியுகம் என்பதான நான்கு
யுகங்களுக்கும் மொத்த வருஷங்கள் (4320,000) நூறாய்தது மூன்று
லக்ஷத்து இருபதாயிரம் வருஷங்கள் கூடியது ஒரு மஹாயுகம்
எனப்படுகிறபடி ஒரு மனுவின் ஆட்சிகாலம் எழுபத்தேழு
மஹாயுகங்கள் என்று ஏற்பட்டிருப்பதால் ஒரு மனுவின் வருஷங்கள்

1) ஸ்ரீ மஹாபாரத ஆரண்யபர்வத்தில் நூற்று
பதிமூன்றாவது அத்யாயத்தில் பதினாறாவது ஸ்லோகம் இது.

2) இதே ஆரண்யபர்வத்தில் நூற்று இருபத்தைந்தாவது
அத்யாயத்தில் பதினேழு மற்றும் பதினெட்டாவது ஸ்லோகங்கள்.

மொத்தம் (30,67,20000) முப்பது கோடியே அறுபத்தேழு லக்ஷத்து இருபதாயிரமாகும். இதேபோல கடந்த (ஸ்வாயம்புவ, ஸ்வாரோசிஷ, உத்தம, தாமஸ, ரைவத சாக்ஷுஸ என்பதான) அறு மந்வந்தரங்களுக்கும் சேர்த்து சென்ற ஆட்சிகாலங்கள் (1840320000) நூற்றெண்பத்து நாலு கோடியே மூன்று லக்ஷத்து இருபதாயிரம் வருஷங்கள் சென்றிருப்பதோடு; தற்போது நடந்து வரும் ஏழாவதான வைவஸ்வத மனுவின் காலத்திற்கும் நடந்து முடிய வேண்டிய மஹாயுகங்கள் எழுபத்தொன்றில் இருபத்தேழு மஹாயுகங்கள் முடிந்து இருபத்தெட்டாவது மஹாயுகமானது இப்பொழுது நடந்து வருகின்றது. 1

வைவஸ்வத மனுவின் சென்ற இருபத்தேழு மஹாயுகங்களின் மொத்த வருஷங்கள் 11,66,40000 ஆகும். இருபத்தெட்டாவது மஹாயுகத்தில் க்ருதயுகத்து மொத்தவருஷங்கள் -

க்ருதயுகம்	-	1728000
த்ரேதாயுகம்	-	1296000
த்வாபரயுகம்		864000
இப்பொழுது நடந்து வரும் கலியுகம் (1997க்கு)	-	5098
		<hr/>
மொத்தம்		3893098
		<hr/>

வைவஸ்வத மனுவின் ஆட்சிகாலம்
சென்ற இருபத்தேழு மஹாயுகங்களின்
மொத்த வருஷங்கள் 1840320000

இந்த கலியுகத்தில் இப்பொழுது
நடக்கும் ஈசுவர வருஷம் 1997 வரை 120533098
ஆக

1960853098

1,000,000,000

1) மஹாஸங்கல்பே -- "வைவஸ்வத மந்வந்தரே அஷ்டாவிம்சதிதமே கலியுகே"

விகனை மஹரிஷியானவர் அவதாரம் செய்து இதுவரை (1997) சென்றுள்ள மொத்த வருஷங்கள் நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு கோடியே, எண்பத்தைந்து லக்ஷத்து, மூவாயிரத்து, நொண்ணூற்றெட்டு என்று கணக்காகிறது.

"ப்ரம்மானம் ப்ரவதத்விஷ்ணும் குத்யுக்தம் ஸ்ருஷ்டிகர்மணி!
முனிச்சரேஷ்டோ மயாஸ்ருஷ்டோ மத்கார்ய கரண சுகம்!!"

"யூர்வமேவ மயாஸ்ருஷ்டோ" என்பதாக ஆனந்த மயம்ஹரிதையில் கொல்லுகிறபடி உலகஸ்ருஷ்டிக்கும் முன்பே மயாஸ்ருஷ்டியான விகனை முனியானவர்

"ஸ்வாயம்புவ மனோகாலே யுகாதென கக்லவத்ஸரே!!
ஸிம்ஹலக்ணேன ஸம்யுக்தே விகனாத்ய்ராய நைமிசம்!!"

என்ற இந்த ஸ்லோகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டால் மயம்ஹரிதையில் கொண்டு வரும் கலியுக ஈசுவரன் வருஷத்திற்கு நூற்றுத்தொண்ணூற்றாறு கோடியே எண்பத்தைந்து லக்ஷத்து மூவாயிரத்து தொண்ணூற்றேழு வருடங்கள் முடிந்து மயாஸ்ருஷ்டியான விகனை ஆண்டாக ஸ்ரீவைகானஸ குலம் விழித்தோங்கி நிற்கின்றது.

ஸ்ரீவைகானஸ கரித்ரம் முற்றும்.

ஸ்ரீ:

!!ஸ்ரீமதே விகனஸாசார்ய மஹாதேசிகாயநம:!!

!!ஸ்ரீவிகனஸாசார்ய பதமுபயத்தந்தாதி!!

திருவளரு மார்பனார் மனத்திற் றோன்றிச்
செய்யநான் மறைப்பொருளைத் தேர்ந்து வானிற்
றருவளரு நைமிசா ரண்ணி யத்திற்
றபோதிதியாய் விகனசெனுந் தனிப்பேர் பெற்ற
உருவளரு முனிவரற்கந் தாதி முற்ற
உலகமெலா மீன்றளித்தே யுவக்கும் மாலின்
குருவளரு மைம்படையைச் சேனை கோர்வை
குருகைநா தனைப்பணிந்து கழறு வாமே.

அருணிறையாய்த் தவப்பயனா யேம வைப்பா
யாருயிராய்க் கண்மணியாயனைபி தாவாய்
இருண்மலநீக் குங்கதிரா யெமைவந் தாண்டே
யிருநால(லு) க்கரவமுதை யிதையமாகப்
பருகவளித் தருள்பரத்து வாச கோத்திரப்
பாற்கடற்கோர் மதிபோல்வான் பரவுங் கோடித்
திருநகர்வாழ் சவுமியநா ரணனா ரென்னுந்
தேசிகனார் திருவடியைச் சிரமேற் கொள்வோம்.

மதியாம் மந்திர மதனாற்
றிலகமா யினிதுவீற் றிருக்கும் தேசிகர்
மதியாம் மந்திர மதனாற்
றிலகமாவே தாந்தவா ரிதியை
ஏர்கொளயத்தினு ஞானமா முதை
யினிதுணைச் சுமளசங் குழாங்கட்க்
கீங்கெடுத் தளித்த எம்மிறைவாக
தேவனார் நைமிச வனத்தில்
தார்கொளும் விகனா - முனிவர னடிமேற்
சகலரும் புகழவந்தாதி

சாற்றுதி என்று வாய்மலர்ந் தருளத்

தழைத்தவவ் வருளினா லன்றோ
கூர்கொளும் மதியி லேனிதை மொழிய
றுற்றன னின்றிவே றின்றால்
ருவலயத் தலகில் நூலுநன் குணர்ந்த
கோதிலாக் கவியின் வல்லோரே.

எழுசீர்க்கழி நெடில்

கூர்கெழு மதிபோ லிலங்கெழின் முகமுந்
திருவருள் கூர்விழி யினையும்
கூர்கெழு தீர்க்க புண்டர நுதலு
மின்நிகர் குண்டல முடியும்
கூர்கெழு நான்கு புயங்களுங் கருப்ப
சக்கிராங் கிதமுநன் கமையுந்
கூர்கெழு விகனா முனிவர னிருதாள்
நெஞ்சினு னிருத்திவாழ்த் துவமே.

கூர்முத்தநான் மறையாறங்காம வல்லிகள்
படரும் வானறரு வதனால்
கூர்முத்தமா மாயைப் படரிரு ளறுக்கும்
பாரியே பைந்தொடி யார்மால்
கூர்முத்தமா தவத்தோர் வியன்முடி மணியே
விளங்குவை கானசத் திறையே
கூர்முத்தயென் பிறவிப் பரவைநீந் துதற்குள்
னடியினை யெனுங்கல மருளே.

அருளிறை மதுறை யன்பர்மீ தூற்று
மரியவம் போருத மலராய்
இருண்மல மகற்று மெழின்மணி விளக்கா
யிருந்தவத் தொருதனி மலையாய்
மருளறு மருந்தாய் வரன்றரு மழுதாய்
வயங்குவை கானசத் திறையே
கருள்கருங் குழலார்க் காள்செயா தெனையுன்
றெழும்பார்க்கே தொழும்பனாக் குவையே

ஆக்குத லளித்த லிணையே

யருள்வினை யாட்டதாய்ப் புரிந்துத்
தாக்குதல் புரியைம் படையுந் தரித்த

தடக்கைமான் மானசத் தடத்திற்
யூக்குமா மலர்ளோல் வந்தபுண் ணியனைப்

யுகமும்வைகானச விதியை
யூக்குமா றின்றி மகிலத் திருந்து

நிமலனை நிகர்ப்பதார் நெஞ்சே

கஞ்சமே விகனா முனிவர்சந் நிதியை

நீதினைந் துருகிலை சிரத்தாற்
கஞ்சநான் மலரைச் சுழிந்தொளி செறிந்து

கழலணிந் திடுபத மலரைத்
தஞ்சுமா மென்மய யணிந்திலை வாயாற்

சாற்றிலை யவன்புகழ்ச் சரிதம்
அஞ்சலென் றுணையார் யுரப்பவ ரந்தோ

வந்தக னனையுமப் போதே!

யோதனத் துறையும் புனிதனு மறியாய்

பொருளினை நைமிச வனத்தோர்க்
காதனத் திருந்தே யருளும்மா மணியை

யரியவை கானச வமுதை

மாதனத் தழுந்தும் நாரண னுவப்ப

வழங்கும்வா னெழிலியை மறந்தே
ஓதனச் சுவையின் னார்நலச் சுவைவேட்

டுறங்கினை யுணர்விலி யுளமே!

உள்ளம்வல் லிரும்போ வருக்கதோ சிலையோ

வுனைநினைந் துருகிலா தென்னுங்
கள்ளமுங் கொலையும் பொய்மையுஞ் தவமுந்

தெள்ளருள் ஞான மும்சிறிதின்றித்

திவினை மாதர்மா லென்னும்

பள்ளம்வீழ்ந் துழலு மென்செய்கேன் முனிவர்
பணிகளிக னாசிய பாற்கரனே!

பரத்தினிற் றண்டு கமண்டலம் பரித்துக்

காமனார் கருப்புலில் லுந்துஞ்
சரநினைப் பொருவு தடங்கணார் மாலாஞ்

சலதியைக் கடந்தருந் தவத்தோர்
சிரத்தினிற் பொலியுந் தெய்வவான் மணியே

திகழுவை கானசத் திறையே
பரத்தினை யருளும் பரமனார் சேயே

பரகனை யாள்வதுன் பரமே!

பரந்தரு மமுதாய்ப் பழமறைப் பொருளாய்ப்

பாற்கட லுறையுநா ரணனே
கரந்தரு ஞான முத்திரை யபயம்

கமண்டலம் தண்டமும் பரித்தே
வரந்தரு மெங்கள் விகனச குருவாய்

வற்கலை யணிந்துவா ளரவின்
பரந்தரு மணிபோல் வந்தன னென்றார்

செப்புவ தியார் கொல்சீர்த் தியையே

சீர்த்தியுற் றிலகுஞ் சிற்குண முடையிற்
செங்கண்மா லைமனத் கெழுந்தே

முர்த்தியை முனிவர்க் ககற்றுமா ரமுதா
யனகனா யெனையுமே யருட்கண்

பார்த்தியை தரத்தம் பதமலர்ந்த
பரமனாய் விகனச குருவாம்

முர்த்தியை முன்னித் துதித்திறைஞ் சிடுமின்
முன்னை நாள் வினைச் செருக் கறவே

அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம் [வேறு]

செருக்குறு மதமா விட்டில்

சோலை வண் டகணம் போலத்

திருக்குறு மைவராலே

இனம்இனம் புன்க னூற்றே

செருக்குழி புகாம லென்னைக்

காத்தருள் விகன சென்ன
இருக்குமா தவர்க ளேறே
யெந்தையே பரமன் சேயே!

சேயினை மனைவி தன்னைச்
செம்பொனை விழைந்த பொல்லா
நாயினை நீகாப்ப தென்றோ
நான்மறை மனைக்கும் செய்ய
வாயினை யுடையாய் வைகா
னசவிதிக்கி றையே யார்க்குந்
தாயினை யனையாய் வாழ்த்துந்
தாபதர்க் கருளுங் கோவே!

கோவையா ருலக முற்றுக்
குலவரை நிகர்க்குங் கொங்கைப்
பாவைமார் போக நச்சிப்
பலமகம் புரிவீ ரென்னே
மாவைகா சைத்தைத் தந்த
வரமுனி யாருள்பெற் றீரேல்
பூவைப்பூ வண்ணன் வைகும்
புனிதவான் பதமுண் பின்றே

உண்டொரு கோலைங் கோலென்று
உவப்பவர் செருக்குச் சிந்த
கண்டனை செய்ய முக்கோல்
சுரத்தினிற் றரிக்குந் தூயோன்
பண்டை நான் மறையைக் கல்லும்
பரிசினால் விகன சென்று
கொண்டநா மத்தோன் கீர்த்தி
கூறுவா ருளகில் யாரோ!

உலகமா மகன்மு கம்போ
லொளிரு நைமிசவ னத்தே
பலகலை நன்குணர்ந்த
பரமளஞா னியர்கு ழாத்துட்

11

12

13

14

டி.லகமாம் விகன சென்னுந்
தேவனா ரருள்பெற் றுய்யின்
கலகமார் விழியார்ப் புல்லிக்
காலம்வீண் கழிக்கின் றீரே!

கழித்திடு மிளமை மூப்புக்
கலந்திடுங் கபமும் வாயின்
வழிந்திடும் நடைதள் ளாடும்
வருஞ்சம னோலை நெஞ்சே
எழுந்திடு கவலை நந்த
முதம் விகன சென்ன
மொழிந்திடு என்று மூவா
முனிவரன் அருள்பெற் றுய்யே

உய்யவும் வழிவே றின்றி
யுன்னடி நிழலைப் புல்லும்
வெய்யனை யான்வ தன்றோ
வீங்கறம் விரிஞ்ச னாதிச்
செய்யவா னவர்கள் போற்றுந்
திருமள் விழைந்த வாழிக்
கைய்யனார் மனத்தெ முந்து
கருணைபூத் தொளிருந் தேவே

தேவன்நம் விகன சென்னுந்
திருமுனி திருமகட் க்கும்
காவல்நா ரணர்க்கும் நற்சேய்
காசிபன் பிருகு வாதி
நாவலர்க் கரிய தந்தை
நான்முகன் முன்னோ னென்றே
காவலிற் புலனைந் துய்த்த
கருணைவா ரிதியே வாழ்த்தே

வாருதி யகமம் போல
வளர்ந்தேன் வீவனசை நந்தற்
சாருதி தந்தைதாய் நற்

15

16

17

18

சற்குரு வவனே யென்று
ஒருதி விகன சேயென்
நுரைக்குதி வினைகள் யாவுந்
தீருதி யினிமற் றுண்டோ
செய்யுமா தவங்க ணெஞ்சே

மாதவன் விகன சென்போன்
மனதறா திருந்து கொண்டேன்
மீதவன் கருணை கூர்ந்து
விரிமலர்ச் சரணதந் தாண்டான்
போதவன் பராரி தேவர்
புனிதனா னியர்கள் போற்றும்
மாதவ னருளும் வானம்
மருவுதற் கருமை யென்னே!

கலி விருத்தம் [வேறு]

என்னைக் காயு மைந்ததிந் தியாதபந்
தன்னை நீக்கச் சரணிழ லீவையோ
அன்னை யான வலர்மகட் கன்புறும்
மன்னை வாழ்த்து வைகானச் வள்ளவே!

வள்ள லிந்திரன் மந்திரி கும்பசன்
மள்ள ரன்ன மனிதரை வாழ்த்துவீர்
தெள்ள ஞான த்திருமறை வாய்மலர்
விள்ளுஞ் சீர்த்தி விகனைசப் பாடுமே

பாடு றுஞ்சிவன் பங்கய னிந்திரன்
நாடு றுந்திரு நாரண னாருறை
வீடு றுங்கொல் வினையேற் கருளெனும்
மாடு றும்விக னாமுனி மன்னனே!

மன்னு வைகா னசமெனும் வாரிதி
துன்னு(ம்) வழிக்குச் சுருதிக ளின்குழாம்

பன்னு நந்தப் படையைப் பரித்தமால்
என்னு முத்த மெளிதினிற் கிட்டுமே!

கிட்டு நீள்பொருள் கேடுறு ளேனென
வட்டு வார்முலை மங்கையர் தாயென
விட்டு ளார்க்கரு னும்விக னாரியன்
தெட்டு நும்முள தீயனை யாள்வனே!

நூளு நான்மறை யந்த னார்க்கருள்
நாளு நல்கிய நம்விக னாமுனி
நூளு மானன முந்தடக் கைகளும்
தோளுமென் னகத்தைச் சூரை கொள்ளுமே

கொள்ளை வண்டுநற் கோடுறு மாமலர்
கள்ளை யுண்டு களித்திடு மாறுபோல்
தெள்ளு சிலத் திருவிக னாரியன்.
விள்ளு போத வினைமது வுண்பரே!

பராக மன்னிய பைந்துள வத்தொடை
வராக னாந்திரு மாலின் மனத்தெழும்
விராக ஞான விகனசை மேவினேன்
நிராக னைங்கணை நீக்குதற் குன்னியே.

உள்ளி ருந்திரு வோங்கள கேப்பதி
மன்னன் வானவன் வாசவன் போல்வளந்
துன்னு வார்நின் றொழும்பர் நிகர்ப்பரோ
மின்னு போத விகனச நாதனே!

நாந ராகவன் நாரண னாரருள்
போத ராகம் பொருந்தும் விகனசாம்
பாந ராக மலர்த்துணை பற்றுமின்
மாந ராக மயக்கறு மாந்தரே!

அழகர் வண்ணம் [வேறு]

தரநாக வாயி னுறுதேரை யான
சகவாழ்வி னிற்கழலு வேற்
கரணான செய்ய சரணார விந்த
மலரென் றளித் தாளுவாய்
வரமாத வத்தர் முடிம் திமைக்கும்
மணியேவி கனசே திருப்
பரவாச தேவர் மனம் தெழுந்து
பரவும்பர் வானமுதே

வானந் தொடர்ந்த மழைவாவு சோலை
மலர்நாறு நைமிசவனத்
தானந்த வாரி யனையா யெவர்க்கு
மனையான செய்யவனசத்
தானந் தவாத திருமாது கந்த
தனயாவி கனசேயெனை
மானந்தநந்த னடியா ரடிக்கு
வழிபாடு செய்ய வருளே!

அருளே விளைந்த விகனா ரியன்ற
னருளாலஞ் ஞானவிருளாம்
மருளே தவிர்ந்து மருலகரந்த
செய்யவ னசத்தி னுறையுந்
தெருளோர் வணங்குந் திருவைப் பணிந்து
திசையானன் னளகிலாப்
பொருளே யடைந்து புகழேந்தி வாழ்தி
புகலொன்றி லாதவுளமே!

உளநாலு வேத முயரங்க மாறு
முளதாம னாக்கணுறையுங்
குளமே நிகர்த்த மொழிமங்கை யிதமுள
கூறுஞான நதிபாய்
பளமான நந்தம் விகனாரி யன்றன்
பணியுள்ள திந்தநெறியால்

வளமே நிறைந்த திருமால் பதத்தை
மருவர்க்கென் வாழி மனனே!

மனையுஞ் சிறந்த புவியும் பரிந்த
மடவார்ம காரின் விழைவேட்
டனையுந் துறக்கு நெறியொன்றிலாத
நரையீர் தளிர்ந்த குவளை
நனையும் செழித்த பதுமங்கண்மலருந்
தடநை மிசத்தினருளால்
அனையா மெவர்க்கும் விகனாரியன்ற
னடிசேர்மின் வானமெனிதே

எளிதிற்கு செய்யு மறமாதி மூன்று
மினியும்ப ராளுமறியா
களிதங்கு மாவோ டமர்வாக தேவர்
கருணா கரத்தின் முழுகி
ஔளிசங்கொ டாழி யமரத்தராகி
யுயர்முத்த ரோடுறைகுவிர்
அளிதங்கு செங்கண் விகனாரியன்ற
னடிகுடி யுய்ந்திடுமினே!

மின்னார் மயக்க விருளிற் புகுந்து
விடையாதி தன்னி னுழல்விற்
றொன்னார் நிகர்க்கு மனதைத் திருத்தி
ஔளிதங்கு நினது புகழைப்
பன்னாத காதபவ மேறவெண்ணு
பதகற் கெவ்வாறு வருமா
புன்னாகர் மைந்த விகனாரியர் சொல்
துகளொன் றிலாத பதமே.

ஔன்றே யெனக்குன் னடியம் புயத்தை
யொருகா நினைந்து ஞருகி
மின்றே வணங்க லரிதா யிருக்க
நிகரற்றுயர்ந்த தவமாங்
ஔன்றே யருட்கோர் கடலே மெஞ்ஞான

குருவே விசை சையுனக்
கன்றே யளித்த லெளிதாகு மென்னை
யறமாதி நான்கு பொருளே!

பொருளாகி யெங்கு திறைவாகி புனிதர்க்க
மெண்ண வறி பாதி
தெருளாகி மங்குல் திறமாகி வைகு
திருவாரணர்க்க மகவாய்
அருளாக விங்கு வவதார மான
விண்ணாரியா ஷன்னடியை
மருளார் பிறப்பி லெலையெய்தி னாலு
மறவாதிருக்க வருளே

அருமா தவத்து நிதியா முனிக்கு
ஊசாய் மறைப் பொருளதாம்
திருமா தவர்க்கு மகவா யருட்கோர்
திரையா யஞ்ஞான விருளை
பொருமா தவர்க்கு நிகராய் விளங்கு
புனிதா விகன சேயினி
வருமா தர்க்கொங்கை மகவாயுணாது
வர ஞானமென் றருள்வையே!

எண்கீர் விருத்தம் [வேறு]

வையார்ந்த மூவிலைவே லானுந் துய்ய
மலரயனு முனிக்கணமும் வணங்கியேத்தப்
பையளந்த வரவணையிற் பள்ளி கொள்ளும்
பரமனா ரருளடையப் பரிவு கூர்வீர்
மையார்ந்த விழிமலராள மகிழ்ந்து நோக்குமம்
மாமணியாய் மாதவத்தோர் நிதியா யன்னஞ்
செய்யார்ந்த நைமிசத்தி லுறையு மெங்கள்
தேவவிகனா ரியனைச் சிந்திப் பீரே

சிந்துமதுப் பெருக்கெடுக்குங் கமலப் போதிற்
றேனுண்டே யனசபாடுஞ் சிறையார் வண்டர்

நன்றி நேன்றுளிகொள் முளரிப் பூவை
நண்ணாத வாறேபோல் ஞானியார்க்கே
பந்துவிக னாரியனா ரமுத மீயும்
பதகமலத் திணைமனத்திற் பரிக்கந் தூயோர்
இயறு நுதல் மடந்தையர்மார் சலதி மூழ்கி
மிவ்வுலக வாழ்க்கைநல மெண்ணா ரன்றே.
எண்ணியெண்ணி நினதுபுகழ்ச் சரித மான
வின்னமுத மருந்தாதென் னிதைய வண்டர்
கண்ணியர்கள் புண்ணுடலிற் சுழன்று செய்ய
கனியிதழின் தேனுகரக் கருது மந்தோ
நண்ணியதைத் தடுத்தனக் கரிதோ யெங்க
னாயகமே குலவிளக்கே நவையில் பேறே
விண்ணிமையோர் முனிக்கணங்கள் போற்றுந் தேவே
விகனசெனத் தூயோர்கள் விளம்பும் கோவே
கோவையரம் பொருவேலை நிகர்க்கு மென்றும்
குலவரையைப் புரையுமவர் குயமென்றும் புன்
பாவையரைப் புனைந்துரைத்துப் பயன் பெறாத
பாவலர்கள் பாற்கடலைப் பதித்துச் செய்ய
மாவையுரத் தணிந்த மாஅல் மனத்த டத்து
மறைமலர் போல் அவதரித்த விகன சென்னும்
தேவையடைந் தவன்புகழா ரமுதப் பாவாம்
செப்புளமே தரியப்பாடி திகழ்தல் நன்றே

நன்றாநின் றிருவடிக்காட் பட்ட வன்றே
ஞானமாம் சாகரத்தி னமுத மொண்டு
சென்றாயு மனபர்குழாக் குன்றிற் பெய்யும்
செழு முகிலே விகனசெனும் தேவே காந்தி
ஞன்றாத மாமணியே தவத்தோர் வாழ்வே
கூறுமுட லாவிபொருள் மூன்றுங் கொண்டாய்
ஞன்றாலும் விலக்கரிய விருளைப் போக்கி
யுயர்பதத்தை யருள்வதுநிற் குரிய தன்றே

உரியமறை வேதன்காய்ந் துணர கில்லீ

ருயர்திரு மந்திரப்பொருளாய்ந் துவக்க

அறியவறஞ் சிலர்கள் பாற் செய்ய கில்லீ

ராரியனா யன்பர்களுக் கருளும் செய்ய

கரியதிரு வடிமேனிக் கண்ணன் னீயும்

கதியடைய விகனசெனக் கருணை மல்கு

துரியநிலை யவர்பொற் றுளகத்தே வாழ்த்தித்

தொழுகிலீர் வினையகற்றுஞ் சூழ்ச்சி யாதே

46

யாதவர்க்கோர் குலவிளக்காய் அவத ரித்தே

வாணை மருப் பொசித்தகவி யிருளைக் காயும்

ஆதவனாய்க் கோவியர்கள் கோவாம் பானல

லாவதற்கோர் நிறைமதியாய் அண்ட முண்ட

மாதவன்மா தனச்சலதி நின்று தித்த

வரவிகனா ரியவமுதை விழிக ளாரக்

கோதவநீங் கப்பருகும் கமன சற்கே

கூறுசனமச் சரையென்றுங் குறுகா தன்றே

47

அன்றேயா வைப்பரமவென் னறிவாந் துய்ய

வார்மதியைச் சூழ்ந்துபற்ற அணியார் செம்பொன்

குன்றேயும் விகனசெனும் கோவின் செய்ய

குணஞ்செவிக்க வொளிகிளர விலகிற் றம்மா

ஒன்றாலு மளக்கரிதாய்ப் பிரம னாதி

யுலகளவாம் துறை குமிழி திரைகள் வீசம்

யென்றார ணம்புகழ்நா ரணணாம் வேலை

யின்பநீர் படிதலினி யினிய தாமே

48

இனிய வெழிற் புன்னிரையும் திருமா லென்று

மிணையில்லாப் பயேத்தியிற் றோன்றிப் பூவின்

மனிதருக்காய் வந்துவிழை பயன்கள் யாவும்

வழங்குவிக னாரியனாம் சுரபி தன்னைக்

கனிவுளத்தோ டடையாது சிறிது நல்காக்

காசியினிற் கயவர்களாம் மலட்டர் பற்றி

முனியவுமே யுளம்வருந்திப் பின்னும் பற்ற

முயலுகின்ற நார்க்கியாது மொழிய லாமே

49

மொழியநரம் குயில் கொல்வை நிகர்க்குஞ் செய்ய

முனரிமலர்த் திருவுவந்த புதல்வ னாகி

விழிமலர்போல் விகனசெனத் தோன்றி லானேல்

விளங்கு வைகானச மென்னும் விதிதா லெங்கே

அழிவில்லாக் கண்ணனா ரருளாற் செய்யு

மரிச்சாவ தாரமெங்கே யனைத்து முய்யு

வழியெங்கே திருவாரா தனமும் எங்கே

மருவினிய பத்தியெங்கே வையத் தோர்க்கே

50

வஞ்சிவிருத்தச் சந்தம் [வேறு]

வையார்விழி மங்கையர் மைந்தரெனச்

செய்யார்வ மிகந்து சிறந்தவனளைக்

கையார்நீரு மால்கழல் காணவருள்

ஐய்யாவிக னாரிய னாமரசே

அரன்பரி யங்கள் மலைக்குடையான்

தரவந்த வைகான சனத்தெருவே

சிரநான்மறை தேடரி தாயொளிரும்

பரவனெழுத பலமிகுவதே

52

தேதேயென மொய்த்திசை தேன்முரலும்

தாதேயும் மலர்செறி தார்புனையும்

மாதேவவை கானச வாரிதியில்

போதே அருள் பொற்புறு நற்பதமே

53

புணம்பத னம்பர வைப்பொறிகாள்

மதனம்முனம் வாரிதி யிற்செயுமால்

புணம்வி கனாரிய னைத்தொழுதேன்

விதனம்தரு தீவினை வேற்றவே

54

அறவாழிவை கானச வண்ணலடி

மறவாது வணங்கி வழுத்தினையேல்

பிறவாநெறி சேர்குவை பேதமையைத்

அறவாய்துற வாய்துயர் கூர்மனனே !

55

கூராழி அணிந்த குணக்கடலே
சீராசாரு பரம்தரு தேவெனலே
தேரஉள மல்கிய தீயஇருள்
கோராதவ நோன்விக னாமுனியே ! 56

முனிராகதர் பெய்ம்பபற வானிதொடும்
தனிிராகவ னார்கழல் சார்குவையால்
இனிராக மிகந்துவை கானசனை
பனிராக பதத்துணை பற்றகமே 57

அகனாய்வெளி யாய் உறை யண்ணல்தரு
மகனாளு மதைபொருள் நன்கறியும்
விகனாரிய னாரருள் வெள்ளமேயந்,
தகனார்தரு தரவம விப்பதுவே 58

அவினாலுகை அந்தண ரந்தவர்கள்
புவினாதர் புகழ்ந்திடு நிழற்குரும்
கவினாலுவை கானசர் தம்மிறையாய்
கவினாலு கரத்தொளிர் கற்பகமே 59

பகவான்வளர் பங்கய மாதிருவர்
மகவாயவை காள்ச வள்ளலடி
இகவாது பழிச்சினர்கட் தெளிதே
சகவாழ்வை இகந்தவர் சார்கதியே 60

கலிவிருத்தம் [வேறு]

கதியாதென வோர்கிலை யைம்புலக் கள்வர்வைக
பொதியா வுடற் காவ லொழித்தலை பொய்மையென்று
மதியா துலக மயனீக்கிலை வையய மேத்தும்
நிதியாம்விக னாரியர் போற்றிலை நீசநெஞ்சே 61

நெஞ்சிற்குடி கொண்டெனை யாட்கொண்டு நீயிருக்க
மஞ்சிற் கரிய சமனாற்கொரு வன்மையுண்டே
நஞ்சிற் பயின்ற விழிமாதர் நலந்துறந்தோர்
செஞ்சொற் பரவுவம் விகனாரிய சீலரன்பே 62

அன்பா யகத்திற் புறத்திற்றுற ந்தசீலர்.
தன்பான் மகிழும் விகனாரிய சாந்தமிக்கோய்
உன்பா லருளா நந்தியிற்படிந் தாலுமுண்டோ
என்பான் மருவும் சுடுதாபத் தினிற்பிறப்பே 63

பிறப்பாஞ் சலதி துனைந்தாழ்ந்திடுபேதையேற்குன்
சிறப்பாஞ் சரணப் புணையல்லதோர் திக்குமுண்டோ
அறப்பா வலர்கூழ் விகனாரிய வாதரித்தோர்
மறப்பா மிருளைக் கடிந்தோட்டிடும் வான்விளக்கே 64

விளக்கந் தருநன் மணிபோலெங் கணிவிளங்கிற்
நுளக்கந் தருதீ வினையாமிருள் சூழவற்றோ
களக்கன் புரையைம் பொறிவரதே கடிந்துளோர்க்கும்
அளக்கந் கரிய விகனாரிய வன்பர்கோவே 65

கோவோர்ந்த செம்பொற் குவவட்டைப்புரை யும்குணத்தோர்
மாவாற் றுதிக்க மிசைமுன்னென் பயன்படாவோர்
நாவாற் பிதற்று மொலிநின்செவி நண்ணுங் கொல்லோ
தேவா விகனாரிய சீலர்கட் காதலோனே! 66

காதங் கமழு மலர்நைமிசக் கானமர்ந்த
வேதங் கசியும் மலர்வாய் விகனாரியன்றாட்
பூதங் கமல வுளத்தோர்ளவ ரென்னைப் புல்லும்
ஏதங் களைந்தே யெழில்மால்பதத் தேற்றுவோரே 67

ஏற்றுப் புவியை யளந்தான் றாளென்னும்மிக்க
வாற்றுப் பெருக்கிற் படிந்தாடிநல் லன்பராவார்
மாற்றற் கரிய மலமாமிருள் மங்குலோட்டும்
காற்றைப் புரையும் விகனாரியற் காணுவோரே 68

காணிற் புவியே மனைமக்களைக் காஞ்சனத்தைப்
பேணித் திரிவீர் விகனாமுனி பேரின்பத்தைப்
பாணித் தலத்தால ருளும்நெறிய பண்முகத்தை
வீணிற் றிரிந்தீர் விரைவிற் செலு நைமிசத்தே ! 69

காத்தாகிச் சித்தாய் தனியானத்த மாய் சகத்தின்
வித்தாகி நின்ற பெருமான்பத மேயருட்செய்
முத்தாகி ஞான முதலாய் முகிழ் கற்பகப்பூங்
செய்தாய் ளீனங்கும் விகனாரியன் கோதிலோனே 70

கவிவிருத்தம் [வேறு]

கோதுறு விகனச குருவின் செய்யதோர்
தாதுறு மண்ப்பதம் தலையிற் குடுவோர்
காதுறு கயல்விழி கமலை மின்னருள்
போதினைத் தனித்திடு புனித ராவரே. 71

யாய்பு [வேறு]

புனிதனாவிக னாரியன் பூங்கழற் றுணையைக்
கனிதநினமையிற் பணிந்திடு கசட்டுறு மனமே
சனிதி மாகிய தீவினைத் தொகுதிகள் யாவும்
குனிதவி வெழுசம்பின் முற்குகுவி கூட்டமதே 72

கூடக மனக்கொடி யேனில் வையக
நாடகத் துழல்வது நன்மை தாங்கொலோ
ஏடவிழ் மலராடி துணையை ஈந்தருள்
ஆடக மணிமுடி விகன சையெனே. 73

அய்ய னேமரு ளிவ்வுல காசையை அகற்றிச்
செய்ய அன்பர்கள் சேவடி சிரத்தினில் இருந்தா
வெய்ய னாகினேன் வீட்டிடை மேவுநா ஞானதோ
துய்ய னேவிக னாரிய னேயெழிற் கூடரே ! 74

வெழிலுறு மணிமுடி விகன சென்னனை
செழிதறு மலர்க்கணால் நோக்கி சேயனேன்
பொதிதரு ஞானமாம் பால்பு கட்டலா
கழிதரு பிறப்பினேன் களித்த வாறதே 75

களிதரு மகவுயிர் காக்கும் அன்னைதான்
விளிதல்செய் கூபத்தின் விழாதெ டுத்தல்போல்
ஒளிமுக விகனசாம் யோக மாதவன்
எளியனேன் பவம்புகா தெடுப்ப துண்மையே 76

எடுத்துனை புரந்துமற் றெம்பிரா னார்க்குமாட்
படுத்துநம் விகனசாம் பரம மூர்த்தியை
அடுத்து நீ வாழ்ந்திலை அசடர் நட்பையும்
விடுத்திலை யென்கொல்மேல் வினையு நெஞ்சமே. 77

வினைபயில் கரிந்திடா விதம்பை காரெனக்
கனைதலி னமும்மலம் காய வாடிடா
தெளியன்மீ தருள்பொழிந் திடுவ துன்பரம்
வளையமர் கரவிக னாரிய மன்னனே 78

மன்னிய வுயிரும்வான் பொருளு மன்னையும்
துன்னிய தந்தையும் துணையும் செல்வமும்
சென்னியா லிறைஞ்சிடு தேவும் வேறிலை
மன்னிய மணிநிகர் விகன சையனே ! 79

நிகரிலா வருள்மழை பொழியும் நின்மல
விகனச குருவெனும் மேகம் கண்ணுறில்
துகளரு மன்பராம் தோகை மஞ்சைகள்
அகமகிழ்ந் திறைங்கியே யாட லுண்மையே 80

[வேறு]

மையென இருண்டகுழல் மாதர்க்கள் மயக்காற்
செய்தவ மிழந்துதிரி தீயனை யளிப்பாய்
துய்யவி னாரிய தனிச்சுருதி கூறும்
பையர வமர்ந்தபர னைப்பரவு தேவே 81

பரவரிய செய்யவன் பரிந்தமணி மார்பன்
விரவுபுகழ் மேதினி விளங்கவிதி செய்த
குரவன்விக னாரின் குணக்கடலென்னுள்ளத்
திரவுபக லின்றிஇனி தாயுறைவனின்னே 82

எனக்கரிய பேறென வெழிற்கமலை மார்பன்
மனக்கய மெழுந்துபெற ஞானமது மல்கி
இனத்தா ரளிக்குல மென்பறவை மொய்ப்ப
வனத்தவிக னாரியமரைமலர்கண் டேனே ! 83

கண்டவிட யாதியிற் கருத்து நின் மறுக்கு
 மெண்டவவை காணச னெனக்கருள் செய் வானால்
 மண்டவனல் வீழ்வருந் தும்குழவி தன்னை
 அண்டயம ரன்னைதடுத் தாதரிக்கு மாறே 84

ஆதரமென் னும்மலகை ஆடுமுடறன்னைப்
 பூதரமெ னக்கருது புந்தியனை ஆள்வாய்
 மாதூறவு பெற்றவர் மதிக்கு இனிய தேனே
 கோதருவை காணச குலத்தினி விளக்கே ! 85

தனியகமென் னும் மகலிற் சாந்தமெனும் நெய்பெய்
 தினியவிவே கத்திரியி னுச்சியினி லங்க
 புனிதவிக னாசிய டர்ப்பொலிய வெற்றி
 துனிதருமஞ் ஞானவிரு ளைத்துறப்ப ரன்றே 86

துறக்க னிறயம் புரையு மென்றுனியே துன்னார்
 சிறக்க விகனா முனிவன் சிரகுளடைந்தே
 அறக்கரிய கண்ணனடி அம்புயம் விழைந்து
 பறன்மல மாமிருள் பரித்தவ் வரனன்றே 87

அன்றுமுத லின்றள வகத்தில்தினை நாடி
 நின்றுகண்கள் நீருதிர நெஞ்சருகி லாத
 என்றனையும் ஆளுவைகொ லோவினையில் லாத
 குன்றனைய நற்குணவை காணசர்கள் கோவே 88

கோகனக மெழுகன் குளிர்ந்தகய லேகண்
 மாகனக மேவடிவம் மாணுமலர் மங்கை
 வாகனக மார்பனடி மன்னிமகிழ வீவில்
 யோகனக மென்னுமவிக னார்யனையுன் னீரே! 89

உன்னுமதி காரிகளுக் கோங்கருள்செய் யானோ
 மன்னுதிரு மார்பனதி காரமரு வாத
 யென்னைவிக னாரியனின் இன்னருள்செய் யாது
 முன்னியவர் கட்கருளின் யான்முயல்வ தென்னே 90

அறுசீர்விருத்தம் [வேறு]

என்னை யடையு மாயை யிடரைத்
 தவிர்க்க வகையறியா

துன்னை யடைந்தும் யொழிக்கா
 திருந்தா லுனக்கென் பெருமையதாம்
 தென்னை யடருங் கமுகவை குழும்
 சீரார் நறையூர்க் கோபாலா
 அன்னை யனையாய் விகனசெனும்
 மரசே தவத்தோர்க் கமுதமே 91

தந்தம் மதியார் பலபிதற்றும்
 சமையர் நெறியைத் தழுவாதே
 உந்த னடியே தஞ்சமென
 வுவந்து வந்தேற் கருள்வுரிவாய்
 செந்தா மரைகள் மல்குதடம்
 திருவார் நறையூர்க் கோபாலா
 எந்தாய் விகன செனும் அமுதே
 யெழிலார்ந் திலங்கு மாமணியே 92

மணியார் புண்ணைப் பூம்பொழில்கள்
 மல்கு நறையூர்க் கோயிலுறை
 அணியார் கமலை மகிழ்மார்பத்
 தண்ணலடிப்பங் கயத்தினையை
 பணியா நிற்கும் விகனசெனும்
 பரம குருவே பாற்கவையே
 பணியார் பிறவிக் கட்டறுப்ப
 அருட்பே றடைவ தெந்நாளே 93

என்னா யகமே தவப்பேறே
 யிலங்கு முனிவர் சிகாமணியே
 பன்னாள் மறையந் தத்தொளிரும்
 பரமர் பழிச்சகம் பாக்கியமே
 பொன்னார் மதில்குழ் திருநறையூர்
 கோயில் பொலியும் தினமணியே
 அன்னாய் விகன செனும் ஆரா
 அமுதே யெனக்கருள் செய்குவையே! 94

வையயத் திலகு புலவீர்காள்.
 மனிதாப் பாடி வரும்செல்வம்
 ஐய மெனவே நன்கறிந்து
 மலரைப் பாடி லென்பயனாம்
 மையார் மஞ்சு தவமுமதில்
 மருவு நறையூர்க் கோயிலமர்

கைய்யா வழுத விகனசனை
பாட ருயர்வான் காண்பீரே!

95

காணார் நின்னைக் கண்டவன்பர்
காயும் பிறவி யெனவறிஞர்
சேனா றமரர் புகழ்வ ரெனில்
சிறியேன் றுதியுந் துதியாமோ
ஆணா யகமே குணக்குன்றே
யருட்கோர் கடலே ஆணிமுத்தே
மாணார்ந் தொளிநுந் திருநறையூர்
மன்னும் விகனா முனிவரனே

96

வரனை விடுத்து மற்றொருவர்
மார்பு விழையும் காரிகையோல்
பரனை விடுத்துற் றுன்பால்
உறையா திகற்கென் செய்கேனோ
சிரனான் மறையும் தேடரிய
திருமா லுறையும் திருநறைக்கண்
கரனான் குடனே நன்கமர்ந்த
கண்ணைவிகன செனும் கரும்பே

97

ஏரார்ந் திலகு சிறுதீபம்
இனிய வளியால் அசைதலெனத்
தாரார் சூழல்மா தர்மயக்காற்
சலிக்கு முளமென் செய்கேனோ
காரார் சோலைத் திருநறையூர்
கவின்கெய் கோவில் வீற்றிருக்கும்
சீரார் விகனசெனும் நாமத்
தேவே தெவிட்டாச் செழுந்தேனே!

98

தேனார் நறிய மலர்மங்கை
சேரும் மணிமார் பன்னமரும்
வானா ரமரர் துதித்திரஞ்சு
வளங்கூர் பதிசுள்தொறுமருவெங்
கோனார் விகன செனும்குருவைக்
குறைவற்றோ னிரும் மாமதியைக்
கானார் சோலைத் திருநறையூர்க்
கவின்கோ யிற்கட் கண்டேனே!

99

கண்ணார் கரும்பும் கதலியுமசெந்
கதிர்ச்சா லியும்நீர் நறுமலரும்
நண்ணா நின்ற வயல்புடைசூழ
நறையூர் கோயில் நண்ணியபின்
பண்ணார் மொழியெம் மீராட்டினையும்
பரந்தா மனையும் பணிந்தேத்தும்
தண்ணார் கருணை விகனசெனும்
தவனே அருளெற் குறும்பீரே

100

மறைநா டரிய திருமாலின்
மனத்திற் றோன்றி விகனசெனும்
நிறைமா தவத்துக் குருபரமாய்
நிகழ்த்தும் திருநூற் றந்தாதி
முறையாய் உணர்வோர் கேட்போரும்
முன்னிய சூழம் இப்புலியில்
குறைவில் போகம் பலநுகர்ந்து
கோதில் வானம் அடைகுவரே!

பங்கய மங்கை யமர்ந்திடு மார்பன்
பரிந்து மகிழ்ந்திடு நான்
பல்கலை நன்குணர் வேதியர் நான்மறை
பள்ளி யிறைஞ்சிடு நான்
கொங்கவர் னைமிச மாவன மாதவர்
கூருணர் வுற்றிடு நான்
கோதில்வை கானச மாவிதி யேவீதி
என்று குறித்திடு நான்

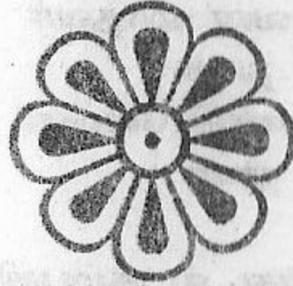
பொங்கு தரங்க நெடுங்கடல் சூழ்புவி
புண்ணிய மோங்கிடு நான்
புன்சம யத்தவர் வாத மொழிந்து
புகழ்ந்து மிறைஞ்சிடு நான்
மங்கல விகனச தேசிகள் மேதினி
மன்னி யுதித்திடு நான்
மதிநிறை பூரணை யாவணி யிற்றிரு
வோணத் தனி நாளே!

சீரார்ந்த செங்கமலத் திருவடிகள் வாழியே!
திருவறையிற் சாற்றியசெம்பொன்னுடை வாழியே!
தாரார்ந்து நூலணிந்த தடமார்பும் வாழியே!
தனிமலைபோ லிலங்குதிருந் தடந்தோள்கள் வாழியே!

43

ஏரார்ந்த நிறைமதிபோ லிலங்குமுகம் வாழியே!
 என்றுமருள்பொழியுமிரு திருவிழிகள் வாழியே!
 நீரார்ந்த மணியொளியை நிகர்வடிவம் வாழியோ!
 நிமலவிக னாரியனார் நீடுழி வாழியே!
 நாரணன்றாள் வாழ்க நறியமல ராள்வாழ்க
 ஆரணங்கள் வாழ்க அறம் வாழ்க - தாரணியில்
 மன்னுமடி யார்வாழ்க வாழிவிக னாமுனிவன்
 இன்னுமொரு நூற்றாண் டிரும்.

மங்களானி பவந்து.

Tamil Heritage Foundation
 தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
 e-Book series
 an international NGO initiative to digitize old Tamil books
 and palm leaf manuscripts
 visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொல் முத்திரை
 தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை